

VERBUM SATIS SAPIENTI (Λόγος εξαιρετικά Σοφός)

Ο πολυγραφότατος Κ. Μελισσαρόπουλος 33ος, έγραφε σε πρόλογο ομιλίας του το 1974: Στο ερώτημα «Τι είναι ο Τεκτονισμός» ακούμε ένα σωρό απαντήσεις, πολλές φορές εκ διαμέτρου αντίθετες μεταξύ τους. Άλλοι ισχυρίζονται ότι ο Τεκτονισμός δεν έχει καμία σχέση με τα Αρχαία μυστήρια, άλλοι ότι είναι συνέχεια των Αρχαίων Μυστηρίων, ότι προέρχεται από αυτά. Άλλοι ισχυρίζονται ότι έχει συγκεκριμένο φιλοσοφικό περιεχόμενο, και άλλοι ότι είναι ένα απλό ηθικοπλαστικό σωματείο. Άλλοι τον χαρακτηρίζουν σαν ιδεαλιστική προσπάθεια και άλλοι σαν υλιστική κίνηση που αποβλέπει στην ευημερία της ανθρωπότητας. Άλλοι φρονούν ότι είναι αντιθρησκευτικός, και άλλοι ότι είναι πηγή θρησκευτικότητας. Άλλοι αντιλαμβάνονται ότι ο Τεκτονισμός είναι συντηρητικός και τηρητής της παραδόσεως και άλλοι ότι είναι ριζοσπαστικός και προοδευτικός. Άλλοι διδάσκουν ότι τα σύμβολα αποτελούν σύστημα μυστηριακής διδασκαλίας και άλλοι ότι είναι κατάλοιπα της παραδόσεως και του παρελθόντος, χωρίς πραγματικό και ουσιαστικό περιεχόμενο.

Διαλέγουμε και περνούμε, ή μάλλον δεν διαλέγουμε τίποτα, διότι ίσως δεν έχουμε καθόλου σκεφθεί επάνω σε όλα αυτά τα προβλήματα, που θα έπρεπε εν τούτοις να έχουν κινήσει το ενδιαφέρον όλων των τεκτόνων, αλλά και των αμύητων. Ο Τεκτονισμός δέχεται επίσης και διδάσκει την ύπαρξη του Θεού, καθώς και την αθανασία της **Ψυχής**. Αλλά με ποια έννοια;

Άλλοι αντιλαμβάνονται ότι ο Τεκτονισμός είναι θεϊστικός και άλλοι ότι είναι πανθειστικός.

Δεν λείπει και αξιόλογος μερίδα εκείνων που θεωρούν τον Τεκτονισμό αθεϊστικό.

Όλοι οι τέκτονες είναι άραγε βέβαιοι ότι υπάρχει συνέχεια ζωής πέρα από τον τάφο, ή μήπως μερικοί υποπετεύονται ότι όλα εδώ τελειώνουν; Και αν παραδέχονται – και πρέπει να παραδέχονται – συνέχεια ζωής πέρα από τον τάφο, πως τη φαντάζονται αυτή τη ζωή; Υπάρχει πεπρωμένο δεσμευτικό για τον άνθρωπο, ή ο άνθρωπος δημιουργεί ελεύθερα το πεπρωμένο του; Πως εξηγείται η βαθύτατη διανοητική και ηθικοπνευματική διαφορά που παρουσιάζουν αναμεταξύ τους οι άνθρωποι; Προβάλλουν λοιπόν, (πέραν των βασικών δέκα που ανέφερα), ένα πλήθος φιλοσοφικών και μετα-

φυσικών προβλημάτων, που θα έπρεπε να έχουν κινήσει την εντατική προσοχή των Τεκτόνων, αλλά και των ορθοφρονούντων συνανθρώπων μας, και να τους έχουν γεννήσει το φλογερό ενδιαφέρον να βρουν απαντήσεις.

Κάθε ένας που είναι μέλος του Τεκτονισμού, αλλά και ο κοινωνικός περίγυρος, πρέπει να ξεκαθαρίσει στη σκέψη και στη συνείδηση του, τι είναι Τεκτονισμός, ποιος είναι ο σκοπός του, και ποια είναι τα καθήκοντα των τεκτόνων. Αν δεν ξεκαθαρίσουν στη σκέψη μας και στη συνείδηση μας αυτές οι έννοιες, η τεκτονική εργασία μας θα είναι νεφελώδης και αναποτελεσματική. Δεν θα ξέρουμε τι θέλουμε, τι ζητάμε, τι επιδιώκουμε. Και πολύ φοβούμαι ότι οι περισσότεροι από τα μέλη του Τάγματος, όπως ακριβώς συμβαίνει και με την έξω κοινωνία, δεν το ξέρουν, και δυστυχώς, χωρίς να το υποπτεύονται ότι δεν το ξέρουν.

Δεν εννοώ βέβαια ότι θα έπρεπε να καταλήξουμε όλοι στα ίδια συμπεράσματα. Αυτό θα ήταν αφύσικο. Θα αποτελούσε μια αποκρυστάλλωση της σκέψεως και θα ήταν αντίθετο προς την ελευθερία του σκεπτόμενου όντος. Αλλά αν δεν είναι απαραίτητο να καταλήξουμε όλοι στα ίδια συμπεράσματα, είναι απαραίτητο να συνειδητοποιήσει κάθε ένας τα ανήσυχα αυτά ερωτήματα και να δώσει σε καθένα από αυτά τη δική του συνειδητή απάντηση».

–Το δικαίωμα αυτό –αλλά και καθήκον– το άσκησε μια ομάδα τεκτόνων περί τα τέλη της δεκαετίας του 1980– και αρχών της δεκαετίας 1990. Οι εν λόγω τέκτονες καθιέρωσαν συχνές συναντήσεις στις οικίες τους, όπου ταυτόχρονα με τη λήψη των καθιερωμένων δεσμών, ανταλλάζαν απόψεις και προβληματισμούς για θέματα που αφορούν τον Τεκτονισμό προσπαθώντας να εισχωρήσουν στα βαθύτερα νοήματα του. Η συγκεκριμένη συνάντηση έλαβε χώρα πριν δεκατρία χρόνια (1993). Το περιεχόμενο κάποιων συζητήσεων ταξινομήθηκε από εμένα, από σημειώσεις που είχαν κρατηθεί σαν πρακτικά, αλλά και από απομαγνητοφωνήσεις, χάρη στον τότε Ρήτορα της Στοάς που συχνά χρησιμοποιούσε ένα δημοσιογραφικό κασετόφωνο. Για λόγους ευνόητους τα ονόματα των εν λόγω συμμετεχόντων εμφανίζονται στο κείμενο της συζήτησης κωδικοποιημένα με τον Τεκ .: βαθμό τους.

Τέτοιου είδους προβληματισμοί, όπως αυτοί που συζητούσαμε, είναι φυσικό να υπάρχουν και σήμερα μεταξύ τεκτόνων, και όχι μόνον, ασχέτως αν έχουν σχηματίσει ενδεχομένως διαφορετικές απόψεις από τις τότε εκτιθέμενες, κάτι βέβαια που αποτελεί αναφαίρετο δικαίωμα τους. Στον Τεκτονισμό ο καθένας μπορεί να δεχθεί ή να απορρίψει, μέσα του, ότι δεν του ταιριάζει. Όμως ποτέ δεν πρέπει κανείς να βιάζεται να βγάξει συμπεράσματα.

Η έρευνα της αληθείας μέσω του τεκτονισμού είναι μια συνεχής διαδικασία και οι απόψεις του καθενός, ύστερα από μερικά χρόνια φοίτησης, είναι δυνατόν να υποστούν μέχρι και μια πλήρη μεταστροφή, χωρίς πάλι να είναι οριστικές.

Όπως δε αναφέρει χαρακτηριστικά το τυπικό της μύησης άλλου βαθμού:

«Πάσα γνώμη του ανθρώπου, δυστυχώς είναι μόνο σχετική και ο Τεκτονισμός ουδεμίαν δέχεται ως οριστικήν. Επιβάλλει το καθήκον της αναζητήσεως της Αληθείας, άνευ εξαιρέσεως, άνευ συμβιβασμού... Να έχητε μίαν μόνη επιδίωξιν, την αναζήτησιν της Αληθείας». (4ος βαθμός – Μυστ ∴ Διδ ∴ – Α ∴ Α ∴ Σ ∴ Τ ∴). Ο δε ο Καρτέσιος έλεγε: "**Dubium sapientiae initium**" (η Αρχή της Σοφίας είναι η αμφιβολία).

ΜΙΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ. ΜΕΡΟΣ 1ο

Τα συμμετέχοντα πρόσωπα

Σεβ ∴ = Σεβάσμιος

N ∴ αδ ∴ = Νεομυθηθείς αδελφός

Π ∴ Δ ∴ = Παλαιός διδάσκαλος

Αναδ ∴ = Ανάδοχος

N ∴ Δ ∴ = Νεώτερος διδάσκαλος

«Υπεράνω των φροντίδων της υλικής ζωής υπάρχει διά τους Τέκτονες το ευρύ πεδίο του στοχασμού και της δράσεως...» (τυπικό μαθητή)

Ήταν μια ήσυχη Χριστουγεννιάτικη βραδιά του έτους 5993 (η τεκτονική χρονολογία = 1993+4000). Ήμουν καλεσμένος, μαζί με άλλους αδελφούς, στο σπίτι ενός νεομυθηθέντος, για να εορτάσουμε τη γέννηση του Θεανθρώπου και να απολαύσουμε τα ωραία εδέσματα που είχε ετοιμάσει η σύζυγος του, κατά το έθιμο των Αγίων εκείνων ημερών.

Μετά από το θαυμάσιο δείπνο, μερικοί από εμάς αποσυρθήκαμε στο διπλανό δωμάτιο για να πάρουμε κάποιο ποτό και να ανταλλάξουμε σκέψεις και απόψεις για τον Τεκτονισμό.

Σεβ ∴ Για πες μου, είπε απευθυνόμενος προς τον νεομυθηθέντα αδελφό μας, ποιες είναι οι εντυπώσεις σου από τη μικρή σου παρουσία, σαν μαθητής, στη Στοά μας;

N ∴ αδ ∴ Γνώρισα πολλά πράγματα που ούτε φανταζόμουν ότι υπάρχουν, και ας θεωρούμαι μορφωμένος με πανεπιστημιακό δίπλωμα και διδακτορικό. Ο Τεκτονισμός είναι κάτι το διαφορετικό που οι συνάνθρωποι μας, οι αμήτοι όπως τους αποκαλούμε, ούτε καν φαντάζονται, και σαφώς τον έχουν παρεξηγήσει, με αποτέλεσμα κατά καιρούς να έχει δεχθεί επιθέσεις και η μυθοπλασία να έχει οργιάσει παρουσιάζοντας διάφορα σενάρια για αυτόν.

Ντρέπομαι όμως λίγο, όταν θυμάμαι το ρητό του σκοτεινού θαλάμου, "**άπελθε αν εκ περιεργείας προσήλθες**". Ο ανάδοχος μου, αν και προσωπικός μου φίλος, πολύ λίγο μπόρεσε να με διαφωτίσει για το εσωτερικό νόημα του Τεκτονισμού, και ομολογώ ότι από κάποια κείμενα που μελέτησα καθώς και από το τεκτονικό περιοδικό Πυθαγόρας μου είχε κινηθεί έντονα η περιέρ-

γεια. Οφείλω όμως να ομολογήσω ότι ο ανάδοχος μου ήταν κατηγορηματικός και απόλυτος για τους σκοπούς του Τεκτονισμού προς το καλό και την ηθική.

Εκ πρώτης δε όψεως φαίνεται ότι ο σκοπός μας είναι η διάδοση και εφαρμογή της ισότητας της αδελφοσύνης και της αλληλεγγύης για το καλό της ανθρωπότητας.

Αλλά όσον αφορά τα σύμβολα τις αλληγορίες και τις μυήσεις έχω μπερδευτεί. Παρόλο που δεν με τιμά, θα έλεγα όμως ψέματα αν ισχυριζόμουν ότι κατάλαβα τη χρησιμότητά τους. Ομολογώ ότι επηρεάστηκα λίγο και από το βιβλίο του Ν. Τσιφόρου "Μυστικές εταιρίες".

Πήρε από το ράφι της βιβλιοθήκης του το βιβλίο και μας διάβασε κάποιες περικοπές που είχε υπογραμμισμένες: "Σήμερα ένα σωρό άτομα που δεν είναι μασόνοι – και εγώ ακόμα – ξέρουν τα περισσότερα από τα μυστικά. Βιβλία γραφτήκανε, σύμβολα αποκαλυφθήκανε, αναγνωριστικά σημεία γίνανε γνωστά. Και ακριβώς επειδή όλα αυτά δεν έχουν καμία ουσιαστική σημασία και οι ίδιοι οι μασόνοι δεν ενοχλούνται καθόλου που αποκαλύπτονται τα «σοβαρά μυστικά τους». Οι αδιάκριτοι που τα φανερώνουνε δεν έχουν να κερδίσουνε τίποτα από αυτά, αφού δεν είναι παρά ένα είδος «παιγνίδι» όλη τούτη η διαδικασία των μεγάλων δήθεν μυστικών... Ουσιαστικά όλη αυτή η ιστορία είναι «μεγάλοι οι οποίοι παιδιαρίζουνε» κατά παράδοση.

Αλλά με πρόθεση αγαθή, την αλληλοϋποστήριξη και την ανθρωπιά". [Ήδη στην Ελλάδα αποκαλυφθήκανε όλα τα τυπικά και οι τελετουργίες από το αντιμασωνικό σύγγραμμα του Leo Taxil «Τα Μυστήρια των Μασόνων» (1971) και το κατά τα άλλα «αντικειμενικό» σύγγραμμα «Μασσωνισμός» του Π.Ν. Τρεμπέλα (1932-1979)]

Τον λόγο έλαβε ένας παλαιότερος και πολύ πεπειραμένος αδελφός:

Π ∴ Δ ∴ . Δικαίωμα του να γράφει ότι θέλει. Όλοι έχουν άποψη χωρίς να έχουν γνώση. Εμείς όμως ας σοβαρευτούμε.

"...Πολλοί είναι εκείνοι που εκφέρουν ΓΝΩΜΗ, λίγοι όμως ΓΝΩΡΙΖΟΥΝ. Όποιος νομίζει ΔΕΝ γνωρίζει..."

~ Ερρίκος Κούνραντ ~

Υπάρχει και ένα άλλο ρητό που συνήθως αποφεύγουμε να το μνημονεύουμε, "**άπελθε αν έχεις το συμφέρον ως πυξίδα του βίου σου**". Δυστυχώς ο όρος αλληλεγγύη έχει παρερμηνευτεί στην αμήνη κοινωνία και πολλοί νομίζουν ότι στον Τεκτ ∴ θα βρουν τα μέσα για την επαγγελματική τους προώθηση. Συνήθως όμως σύντομα απογοητεύονται και αποχωρούν.

Και κάτι άλλο. Ο Τεκτ ∴ όπως και κάθε άλλος οργανισμός, έχει τον καταστατικό του Χάρτη, με βάση τον οποίον καθορίζονται οι Αρχές του τα μέσα λειτουργίας του και οι στόχοι του.

Ατυχώς μερικοί σκόπιμα ή από αμέλεια θέλουν να προσδίδουν στον θεσμό χαρακτηριστικά που ταιριάζουν με τις ιδέες τους, τα οποία είναι άσχετα με τις καταστατικές μας αρχές και το πνεύμα των μυήσεων. Αυτό σε πρώτη φάση προκαλεί αποδυνάμωση και υποβάθμιση του έργου των στοών και σε δεύτερη φάση την απώλεια της μυητικής παρακαταθήκης σοβαρών ερευνητών του παρελθόντος. Συνεπεία δε αυτών, υπάρχει ορατός κίνδυνος να υποβιβαστούμε, ή ήδη έχουμε υποβιβαστεί στο επίπεδο ενός κοινού σωματείου με μυητικό μανδύα.

N ∴ αδ ∴ Νομίζω ότι αυτά τα τελευταία που είπες, **Δεν** μου έγιναν απολύτως κατανοητά.

Π ∴ Δ ∴ Κοίταξε! Σκοπός του Τεκτ ∴, ως γνωστό, είναι η ηθική και πνευματική βελτίωση των μελών του. Τα μέσα για την επίτευξη των στόχων αυτών είναι η κατανόηση καθώς και η εφαρμογή των **Τεκτ ∴ Αρχών**. Οι αρχές αυτές δεν είναι και τόσο εύκολα προσπελάσιμες διότι δεν περιγράφονται στην κοινή καθομιλουμένη γλώσσα. Η εσωτερική και βαθύτερη έννοια των αρχών αυτών, εικονίζεται με σύμβολα και εκτίθεται με αλληγορίες. Αποκαλύπτεται δε στους τέκτονες προοδευτικά με τις μυήσεις. (Καταστατικός. Χάρτης – Άρθρο 2, VIII)

Πρόσεξε! Δεν λέει διδάσκεται αλλά **αποκαλύπτεται**. Αυτό πιθανόν να σημαίνει ότι σε αυτούς που είναι **ακατάλληλοι** για μύηση να μη αποκαλύπτεται τίποτε, να μην κατανοούν σχεδόν τίποτε, χωρίς να σημαίνει ότι παύουν να είναι θαυμάσιοι άνθρωποι, επαγγελματίες ή επιστήμονες. Αν προσπαθήσουμε να διεισδύσουμε στο νόημα των μυήσεων ακολουθώντας το γράμμα και όχι το Πνεύμα των όσων περιγράφονται, δεν πρόκειται να βγει γόνιμο συμπέρασμα και η προσπάθεια μας είναι εκ των προτέρων καταδικασμένη. Οι αρχές μας διαμορφώθηκαν με την από αιώνων Παράδοση. Είναι επομένως πολυτιμότερα βοηθήματα τα ιστορικά έγγραφα, καθώς και οι μυητικές παρακαταθήκες αδελφών του παρελθόντος. Χρειάζεται όμως συστηματική έρευνα της αλήθειας, αρκετή μελέτη, μεγάλη υπομονή και επιμονή, αρετές που δυστυχώς στις ημέρες μας δεν φαίνεται να ευδοκιμούν και τόσο πολύ.

Αναδ ∴ Δες για παράδειγμα τα προγράμματα εργασιών των διαφόρων στοών, καθώς και το περιεχόμενο των τεκτονικών τεμαχίων που εκπονούνται. Θα διαπιστώσεις ότι πολύ απέχουν από το να ασχολούνται με την ουσία των μυήσεων. Οι περισσότερες ομιλίες λοιπόν είναι άσχετες με την αποκάλυψη των Τεκτ ∴ αρχών που είναι κρυμμένες πίσω από τον μανδύα των συμβόλων και αλληγοριών, και ασχολούνται μόνο με θέματα κοινωνικής ηθικής, με φιλοσοφικά ή επιστημονικά θέματα, με τη ζωή και διδασκαλία των αρχαίων Ελλήνων και μη Φιλοσόφων, με ιστορικές περιγραφές κάποιων μυστηρίων του παρελθόντος, όπως τα Ελευσίνια, Μιθραϊκά, Αιγυπτιακά κ.λ.π. Σε κάποιους δε αρέσει να ισχυρίζονται ότι ο Τεκτονισμός είναι συνεχιστής τους. Στην πραγματικότητα όμως, έχουμε πλήρη άγνοια από τα δρώμενα στα αρχαία Μυστήρια, διότι ούτε κείμενα ούτε πειστήρια έχουν διασωθεί για τα διαδραματιζόμενα τότε σε αυτά.

Π ∴ Δ ∴ Μήπως το ίδιο δεν συμβαίνει και με θέματα επάνω στην Τεκτ ∴ ηθική. Μιλάμε για ηθική βελτίωση, αλλά με τι κριτήρια; Έχει μήπως ο τεκτονισμός κάποια δική του ηθική διδασκαλία; Πέραν των συμβόλων και των αλληγοριών δεν υπάρχει τίποτε γραφόμενο που να είναι **πρωτότυπο!** Πόσες ομιλίες ηθικού περιεχομένου δεν έχουν εκπονηθεί κατά καιρούς για την Αγάπη προς τον πλησίον ή βασιζόμενες στο **“ο εσύ μισείς, ετέρω μη ποιήσεις”**, που αναφέρεται στο τυπικό; Φυσικά εδώ δεν έχουμε κάποια τεκτονική αρχή που να υποκρύπτεται πίσω από κάποιο σύμβολο ή αλληγορία. Επί πλέον δεν συνιστά ιδιαίτερο στοιχείο του Τεκτονισμού και σε πληροφορώ κάτι που σίγουρα δεν το ξέρεις όπως και οι πιο πολλοί, ότι είναι δανεισμένο από το Βίβλο, Τωβίτ κεφάλαιο 4–15.

Γιατί λοιπόν επικεντρώνουμε τις εργασίες μας στις οποιεσδήποτε ηθικές προτροπές που διανθίζουν τα τυπικά μας, οι οποίες στην ουσία είναι ερανίσματα από τη Χριστιανική διδασκαλία και ηθική; Θεμιτό βέβαια και αυτό διότι δεν πρέπει ξεχνάμε ότι οι προπάτορες μας ήσαν Χριστιανοί οικοδόμοι καθεδρικών ναών. Αλλά για εμάς τους αποδεδεγμένους τέκτονες αλλιώς έχουν τα πράγματα. Εφ’ όσον κανείς ασχολείται με το να συνάγει από τα σύμβολα «ηθικές διδασκαλίες», έστω και αποβλέποντας στις πιο αξιέπαινες πράξεις, δεν εκτελεί έργο μυητικό. Πόσο μάλλον που τα ψήγματα ηθικής που συναντούμε στον Τεκτονισμό ωχριούν εμπρός στις διδασκαλίες της Καινής διαθήκης. Το θέμα όμως αυτό δεν είναι σημερινό. Ένας αξιόλογος και πολυγραφώτατος τέκτονας, έλεγε κλείνοντας μια ομιλία του το 1904 στη Στοά Μαραθών: *«Είναι προτιμότερο να έχουμε τον Ναό μας σε τρώγλες και να είμαστε ελάχιστοι οι κατανοούντες το έργο αυτό το οποίο μας παρέδωσαν μόχθοι τόσων αιώνων, παρά να είμεθα πολλοί και να συνεδριάζουμε εις καλλιμάρμαρα μέγαλα, λέγοντες και διδασκόμενοι σε αυτά ιδέας ξένες προς την Τεκτονική αποστολή»*. (Σπυρίδων Νάγος)

Σεβ ∴ Βέβαια ήσασταν απόλυτοι και σαν καταπέλτες. Αλλά και ο αείμνηστος αδελφός που προαναφέρθηκε νομίζω ότι ήταν λίγο υπερβολικός. Σας κατανοώ όμως γιατί ξέρω πόσο αγαπάτε τον Τεκτονισμό και ενδιαφέρεστε για αυτόν. Αντιθέτως όμως νομίζω ότι πρέπει να είμαστε πολλοί ώστε να διατηρηθεί ο θεσμός, και ας μην τον κατανοούμε πλήρως όλοι. Διότι, ο Τεκτ ∴ πρέπει να παραμείνει θεματοφύλαξ της Μυσταγωγικής γνώσεως, χωρίς να είναι βέβαια δυνατόν να υποκαταστήσει τα αρχαία Μυστήρια. Το έργο δε που παράλληλα επιτελείται στην αμύμητη κοινωνία, σαν αγαθοεργία, κάθε άλλο παρά **ευκαταφρόνητο** είναι! Όμως νομίζω, ότι ο όρος φιλανθρωπικός αναφέρεται κυρίως στον ρόλο του να διαφωτίσει τους ανθρώπους προς τον δρόμο της συνειδησιακής τους εξέλιξης και όχι σε αγαθοεργίες.

Αναδ ∴ Κατ' εξαίρεση θα μπορούσαν να εκπονούνται και εργασίες του είδους που προαναφέρθηκαν, όταν έχουν να προσθέσουν κάτι το πολύ σημαντικό και χρήσιμο στην τεκτονική αποστολή, αλλά συνήθως οι εργασίες γενικού ενδιαφέροντος είναι σήμερα ο κανόνας.

Και από ότι είπες το πρόβλημα δεν είναι σημερινό αλλά υπήρχε και ένα αιώνα πριν.

Ο θεσμός όμως διατηρείται. Πιθανόν να μην «προόδευσε», αν και ο όρος προοδευτικός σηκώνει πολλές ερμηνείες. Κατά άλλους, προοδευτικός σημαίνει ένα είδος ανοίγματος προς την κοινωνία. Κατά τη γνώμη μου όμως ο όρος προοδευτικός αναφέρεται στη σταδιακή αποκάλυψη κάποιων αληθειών, μέσω των διαδοχικών μυήσεων. Τέλος ίσως να απώλεσε κάποια μυστική παρακαταθήκη, αλλά ποτέ δεν είναι αργά για μία πνευματική αναγέννηση. Άλλωστε αυτό είναι ένα από τα διδάγματα που αναφέρεται στη μύηση στον βαθμό του Διδ .: . Υπάρχει όμως ένα μεγάλο θέμα προς διερεύνηση. Έχει ο Τεκτ .: κάποια αποκλειστικά δική του διδασκαλία; Ή μήπως είναι κάποια συλλογή αρχών διδασκαλιών και φιλοσοφίας που συνέλεξαν, συστηματοποίησαν και παρουσίασαν οι ιδρυτές του, μέσα από το σύστημα των συμβόλων, των αλληγοριών και των διαδοχικών μυήσεων;

N .: Δ .: Τον λόγο πήρε ένας νεώτερος Διδ .: σε τεκτονική ηλικία αλλά με μεγάλη έφεση.

Μάλλον έχεις δίκαιο είπε.

Τώρα ήρθαν στη μνήμη μου τα λόγια του τυπικού από τη μύηση του Διδασκάλου:

“Έν Αιγύπτω, ο τρίτος βαθμός της μυήσεως ωνομάζετο θύρα του Θανάτου. Η αλληγορία αυτή ανευρίσκεται αείποτε η αυτή εις πάσας τας παραδόσεις και εις πάσας τας θρησκείας, αλλά υπό διάφορα ονόματα... Είναι η αλληγορία του Προμηθέως του Οσίριδος, του Αδώνιδος και όλων των κοσμικών ηρώων”...

Σήμερα υπάρχουν υποστηρικτές της απόψεως ότι ο Τεκτονισμός δεν έχει καμία σχέση με τα Αρχαία Μυστήρια.

Αυτό βέβαια έρχεται σε αντίθεση με ότι προανέφερα, αλλά και με πολλά αλλά στοιχεία που υπάρχουν στα κείμενα του. Άλλοι πάλι τον παρουσιάζουν σαν αναβίωση μυστηριακής θρησκείας, κ.ο.κ. Εγώ θα έλεγα ότι έχει κάποια «**διδασκαλία**» αλλά όχι συγκεκριμένη και δογματική και η παρουσίαση Τεκτ .: τεμαχίων που δεν προσεγγίζουν το πνεύμα του θεσμού, μάλλον δεν μπορεί να αποδυναμώσει τον Τεκτ .: , εκτός και αν αλλοιωθεί το περιεχόμενο των μυήσεων! Κάποιες αλλαγές έχουν γίνει κατά καιρούς στα τυπικά, ιδίως μετά το 1940. Όμως οι μη σχετικές ομιλίες δεν βοηθούν τους αδελφούς στη σωστή κατεύθυνση, διότι δεν τους δίνουν ερεθίσματα και βασικές πληροφορίες για την έρευνα τους. Χάνουν έτσι το ενδιαφέρον τους, καθώς ακούν ομιλίες με θέματα τετριμμένα, που συνήθως είναι γνωστά, καθ' ότι υπάρχουν σε όλα τα βιβλία και εγκυκλοπαίδειες και έτσι πέφτουν σε αδράνεια σε ότι αφορά τις εσωτερικές και μυστικές προεκτάσεις του Τεκτονισμού.

N .: αδ .: Μού έδωσες μια πολύ καλή αφορμή. Κατ' αρχήν αν ο Τεκτ .: είχε κάποια διδασκαλία Φιλοσοφική θα έπρεπε να έχει ένα σαφή ορισμό και καθορισμό βασικών φιλοσοφικών

εννοιών και όρων που χρησιμοποιεί. Για παράδειγμα αναφέρει ο καταστατικός Χάρτης, ότι πι-
στεύει στην αθανασία της Ψυχής. Τι είναι όμως η Ψυχή; Πως εννοεί την Ψυχή;

Σεβ : Όποιον και αν ρωτήσουμε ή θα μας δώσει κάποια ομιχλώδη και συγκεχυμένη απά-
ντηση ή δεν θα μπορέσει να μας απαντήσει διόλου. Και αν έχουμε Ψυχή, που πολλοί απαντούν
μονολεκτικά ότι με τον όρο αυτό εννοούμε κάτι το αθάνατο Θεϊκό μέσα μας, πως είναι δυνατόν
το φθαρτό, το θνητό, το πρόσκαιρο να ιδιοποιείται και να τολμά να ισχυρίζεται ότι κατέχει κάτι
το αθάνατο; Και που βρίσκεται αυτή η Ψυχή μέσα μας; Στο κεφάλι, στην καρδιά, στο στομάχι,
αλλού;

Θα μας πουν πως είναι φύσεως πνευματικής, είναι πνεύμα. Και μήπως ξέρουμε τι είναι πνεύ-
μα; Μήπως λοιπόν είμαστε πράγματι περισσότερο υπονοβάτες από ότι νομίζουμε και απλώς πα-
παγαλίζουμε τις λέξεις, όπως ακριβώς κάνουμε και με τα τυπικά μας; Μήπως η διατύπωση ότι
έχουμε Ψυχή είναι τελείως λανθασμένη και συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο; Δηλαδή **είμαστε η**
ΨΥΧΗ και έχουμε **σώμα**, ή **σώματα**; Ο απόστολος Παύλος μας αναφέρει για **σώμα ψυχικό** και
για **σώμα πνευματικό**.

Όταν το Πνεύμα θέλησε να εκδηλωθεί, χρειάσθηκε να κατασκευάσει μέσα ενέργειας και
επικοινωνίας προσαρμοσμένα στις περιοχές της ύλης, τις όλο και περισσότερο πυκνές, στις
οποίες διεισδύε. Ονομάζουμε επίσης, αυτά τα μέσα ενέργειας και επικοινωνίας «σώματα».

• Βέβαια είναι αλήθεια ότι ο όρος «**σώμα**» που χρησιμοποιείται δεν έχει την ίδια έννοια
με το υλικό σώμα. Αλλά δεν υπάρχει καλύτερη λέξη να χρησιμοποιήσουμε, εκτός ίσως από το
«**κέντρα συνειδητότητας**», το οποίο αληθεύει έως ένα σημείο.

Αλλά υπάρχει σε αυτά επίσης για κάθε ένα τέτοιο κέντρο και ένα είδος οργανώσεως, και για
τον λόγο αυτό όταν αναφερόμαστε σε αυτά, τα αποκαλούμε επίσης «**σώματα**».

N ∴ Δ ∴ Τώρα μάλιστα είπε ο άλλος αδελφός, που η μνήμη του τον βοηθούσε να θυμάται
κομμάτια από τα τυπικά, μπήκαμε σε βαθιά νερά. Είναι μια πολύ προωθημένη άποψη αλλά
κατά τη γνώμη μου σωστή. Επί του θέματος αυτού έχουμε μια περικοπή από τη μύηση του
εταίρου που συνηγορεί υπέρ αυτής της απόψεως. Ότι: «**η Ψυχή δεν έχει ορισμένο αριθμό αι-
σθήσεων αλλά ποιείται χρήσιν των πέντε αισθήσεων για να γνωρίσει τον εξωτερικό κόσμο**»,
άρα χρησιμοποιεί το σώμα και τα αισθητήρια του δι' ίδιον όφελος.

Κάτι αντίστοιχο μας λέει ο Πλάτωνας (Νόμοι κεφ. Ι): «η Ψυχή γεννήθηκε πριν από το σώμα.
Το σώμα είναι δεύτερο και μεταγενέστερο και εξουσιάζεται από την κυρίαρχη Ψυχή».

Πάρε για παράδειγμα την περικοπή από τον Ιωάννη «**ὁ φιλῶν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ
ἀπολέσει αὐτὴν καὶ ὁ μισῶν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, εἰς ζωὴν
αἰώνιον φυλάξει αὐτήν**» (κεφ. 12-25).

Ο δε Λουκάς αναφέρει: «*εἰ τις ἔρχεται πρὸς ἐμέ καὶ οὐ μισεῖ τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα καὶ τοὺς ἀδελφούς καὶ τὰς ἀδελφάς, ἔτι δὲ καὶ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, οὐ δύναται εἶναι μαθητὴς μου*» (κεφ. 14–26).

Μας κοίταξε πονηρά και είπε:

- Μη μου πείτε τώρα ότι δεν σας μπέρδεψα; Ούτε ότι αυτά είναι συμβολικά και αλληγορικά. Για εμένα είναι απολύτως ξεκάθαρα. Το βρήκαμε τώρα, ότι δεν μας συμφέρει ή δεν μπορούμε να το ερμηνεύσουμε το βαπτίζουμε αλληγορικό ή συμβολικό και ξεμπερδέψαμε. Εξηγούμαι. Γενικά με τον όρο “ψυχή” δεν εννοούν όλες οι θρησκείες και τα φιλοσοφικά συστήματα το ίδιο πράγμα. Εδώ ο Χριστός με τον όρο “ψυχή” αναφέρεται στην **προσωπικότητα** του ανθρώπου και ιδίως το **ψυχικό σώμα**, δηλαδή τα αισθήματα, τα πάθη, και τις επιθυμίες μέσω των οποίων αυτή εκφράζεται.

Το υλικό σώμα, όπως και το ψυχικό σώμα του ανθρώπου δεν είναι άφθαρτα και διαλύονται το μεν πρώτο με τον φυσικό θάνατο, το δε δεύτερο με τον λεγόμενο δεύτερο θάνατο.

Αν έχετε ακούσει ο **δεύτερος θάνατος** αναφέρεται σε αρκετά εδάφια στην αποκάλυψη του Ιωάννη, καλυμμένα δε στη μύηση του βαθμού του διδασκάλου, η οποία πραγματοποιείται στο Μέσον Δώμα, που δεν είναι τίποτε άλλο από το Παγκόσμιο Ψυχικό κοσμικό επίπεδο.

Π. Δ.: Έρχομαι τώρα στον όρο **Αλήθεια**. Ο όρος λήθη προέρχεται εκ του ρήματος λήθω, άλλου τύπου του λανθάνω. Λανθάνω σημαίνει διαφεύγω την προσοχή τινός, δεν φαίνομαι, μένω απαρατήρητος. Λήθη, σημαίνει ότι κάτι που προηγουμένως μου ήταν γνωστό, διαφεύγει της προσοχής μου. Συνεπώς το **στερητικό Α** σημαίνει ότι η Αλήθεια μας βγάζει από τη λήθη. Αν είναι έτσι, τότε κάποτε σε κάποιες άλλες εποχές είχαμε τη γνώση, και το επίπεδο που βρεθήκαμε μετά την πολυσυζητημένη συμβολική ή κυριολεκτική πτώση μας (δηλαδή των πρωτοπλάστων) μας κάνει να λησμονούμε. Αλλιώς η φράση ότι στον Τεκτονισμό αναζητούμε τον **απολεσθέντα Λόγο** είναι παράλογη. Αφού τον απωλέσαμε, κάποτε τον κατείχαμε. Τώρα τι σημαίνει Λόγος, πως και σε ποιο βαθμό τον κατείχαμε, τι συνέβη και τον απωλέσαμε, είναι ίσως το δυσκολότερο οντολογικό θέμα προς διερεύνηση.

Σεβ.: Αν προσέξουμε λίγο το βιβλίο της Γενέσεως ίσως έχουμε κάποια απάντηση.

Είπε ο Θεός: «ας κάνουμε τον άνθρωπο κατ' εικόνα ημέτερα και κατ' ομοίωσιν ημών...» Και παρακάτω λέει: «και δημιουργήσε ο Θεός τον άνθρωπο, κατ' εικόνα του Θεού δημιουργήσε αυτόν». Η λέξη εικόνα επαναλαμβάνεται ενώ δεν βρίσκουμε τη λέξη ομοίωση. Γιατί; και ποια είναι η διαφορά ανάμεσα στην εικόνα και στην ομοίωση;

Για να καταλάβεις καλύτερα ας πάρουμε για παράδειγμα το βαλανίδι μιας βαλανιδιάς. Αυτό είναι κατ' εικόνα της βαλανιδιάς, δηλ. έχει εν δυνάμει τις ίδιες ιδιότητες με αυτήν, αλλά όμως δεν της μοιάζει! Μόνο όταν το βαλανίδι φυτευτεί θα

γίνει βαλανιδιά σαν τον πατέρα του. Άρα ο Θεός είχε την πρόθεση να πλάσει τον άνθρωπο κατ' εικόνα του και καθ' ομοίωση του, αλλά δεν το έκανε. Τον έπλασε μόνο κατ' εικόνα του, δηλαδή με δυνατότητες ανάλογες με αυτόν, χωρίς όμως να του δώσει σε πληρότητα τις δυνατότητες αυτές, δηλαδή την ομοίωση.

Οι ιδιότητες αυτές είναι σε λανθάνουσα κατάσταση, μη ακόμη ενεργοποιημένες, και πρέπει να τις συνειδητοποιήσει και να τις ενεργοποιήσει. Ένας σπόρος δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια ζωντανή ύπαρξη που αν βρεθεί σε κατάλληλο περιβάλλον (μέσα στη Γη) και τραφεί με τα κατάλληλα υλικά, νερό, αέρα και ηλιακή ακτινοβολία (φωτιά), παίρνοντας από τα στοιχεία που το περιβάλλουν, αυτά που του είναι ωφέλιμα και αφήνοντας τα άλλα, καταφέρει να εκφράσει το σχέδιο που έχει μέσα του και να μοιάσει το δένδρο που τον παρήγαγε.

Τι έχει μέσα του ένας σπόρος; Είναι φανερό πως αν τον κόψουμε και τον εξετάσουμε στο μικροσκόπιο δεν θα δούμε την εικόνα του δένδρου, γιατί αυτό το αποτύπωμα είναι αιθερικής (ενεργειακής) φύσεως πέραν της αντιληπτικότητας των πέντε αισθήσεων του ανθρώπου. Το ίδιο ισχύει και με τον άνθρωπο, «όπως τα άνω, έτσι και τα κάτω» (Ερμητισμός).

Έχει το σχέδιο αποτυπωμένο στο υποσυνείδητό του ή στον λεγόμενο υποσυνείδητο Νου.

Ξέρεις δε ποιο είναι το σχέδιο της ενεργοποίησης; Κάτι ανάλογο με τη διαδικασία που ακολούθησε ο σπόρος. Μόνο που δεν αναφερόμαστε στην υλική του ανάπτυξη ή την επί της γης καταξίωσή του. Τα υλικά που θα χρησιμοποιήσει για να θρέψει και αναπτύξει τις ιδιότητες αυτές (για να επιτύχει το καθ' ομοίωσιν) είναι αναλόγου φύσεως και θα του δοθούν μέσα από τις περιόδους της μύσεως. Και φυσικά δεν είναι η γη το ύδωρ ο αέρας και το πυρ του υλικού επιπέδου αλλά ανωτέρας τάξεως, ας τα πούμε "δυνάμεις ενεργειακής ή ψυχοηθικής φύσεως". Η χρήση των στοιχείων αυτών θα του επιτρέψει να βγεί στην επιφάνεια και να αρχίσει να εξελίσσεται (θα βγει το κάλυμμα των οφθαλμών) τείνοντας προς τα άνω, προς το Φως. Δεν μιλούμε βέβαια για το φως του Ήλιου, αλλά φαίνεται ότι αυτό το Φως είναι μία κατάσταση **υπερσυνειδησεως**, πολύ διαφορετικής από την απλή συνειδητότητα των ανθρώπων. Τα πρώτα στάδια της διαδικασίας αυτής μπορούμε να τα χαρακτηρίσουμε σαν ηθική και πνευματική βελτίωση του ανθρώπου.

Και τότε θα αρχίσει να πραγματοποιείται η προτροπή του Θεανθρώπου, το καθ' ομοίωσιν, **«έσεσθε ουν υμείς τέλειοι ὥσπερ ὁ Πατήρ υμῶν ὁ ἐπουράνιος τέλειος ἐστίν»** (Ματθαίος κεφ. 5 παρ. 48). Αν τα λόγια αυτά δεν είναι ουσίας, τότε ο Ιησούς σίγουρα μας περιέπαιζε, κάτι που με τίποτε δεν μπορώ να δεχθώ ότι ισχύει.

Π ∴ Δ ∴ Μόλις αναφέρθηκες σε κάτι που είναι ίσως πολύ πιο σημαντικό. Τη **«Συνειδηση»**.

Είναι μήπως εύκολο να καθορίσεις τι σημαίνει; Ποιος από εμάς δεν έχει προφέρει τη λέξη συνειδηση ή ασυνείδητο ή ηθική συνείδηση, τη λέξη υποσυνείδητο ή υπερσυνείδητο, ή τη

φράση το συνειδητοποίησα ή έχω ενεργήσει σύμφωνα με τη συνείδηση μου; Πολλές θεωρίες έχουν γραφεί αναφορικά με τη συνείδηση. Νομίζω πως δεν υπάρχει άνθρωπος, ιερωμένος, μυστικιστής, στοχαστής, συγγραφέας, φιλόσοφος, ψυχαναλυτής που να μην την έχει αγγίξει. Παράλληλα όμως δεν μπορώ να υποστηρίξω ότι όλα αυτά που έχουν γραφτεί μας βοηθούν ή μας μπερδεύουν, μας ανοίγουν τα μάτια ή μας κάνουν να σκεφτόμαστε ότι πρόκειται για κάτι άπιαστο, δύσκολο, δυσνόητο και συνεπώς καλύτερα είναι να το αφήσουμε στην άκρη.

Στον Τεκτονισμό συναντούμε την έκφραση **«κατερχόμενοι στο βάθος της συνειδήσεως»**. Έχουμε λοιπόν μία συνείδηση που έχει βάθος και θεωρείται ως ύπατο αγαθό, η ελευθερία της σκέψεως και της συνειδήσεως. Αλλά για να υπάρχει βάθος φαίνεται ότι εκεί υποκρύπτονται βαθμοί ή στάδια συνειδήσεως καθώς και η πιθανότης η συνείδηση μας να είναι λίγο έως πολύ περιορισμένη, δηλαδή ανελεύθερη, εξ ου και ο όρος ελεύθερος Τέκτων. Επειδή τα πάντα στο σύμπαν είναι δονήσεις, σαν μια πρώτη προσέγγιση μπορούμε να πούμε, ότι **«η συνείδηση είναι η ικανότης αποκρίσεως στους κραδασμούς»**.

Σεβ : Έχω ακούσει τις απόψεις ενός παλαιού αδελφού μας, που είχε διεισδύσει πολύ στις μυητικές αλήθειες. Ετυμολογικά υπάρχουν δύο απόψεις. Είτε πρόκειται για το ουσιαστικό του αχρήστου πια ρήματος συν-**είδω** είτε προέρχεται από το ρήμα συν-**οίδα**.

Είδω ή οίδα σημαίνει παρατηρώ, βλέπω. Η πρόθεση συν, επιτείνει την απλή παρατήρηση.

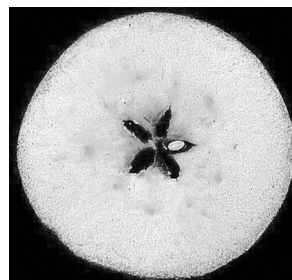
Άρα εφ' όσον παρατηρώ καλώς, είμαι σε θέση να γνωρίζω, σε κατάσταση επίγνωσης όπως λέμε. Ανέφερε όμως και τη μυητική ορολογία. Συνείδηση είναι το ουσιαστικό του ρήματος συν-είδω ή συνοίδα και σημαίνει βλέπω, γνωρίζω, αλλά ταυτοχρόνως και κάποιος άλλος μαζί.

Το ίδιο ισχύει και για όλες τις άλλες λέξεις που περιέχουν την πρόθεση **συν**, όπως σύμμαχος, σύντροφος, σύμβολο κ.λ.π. Το σύμβολο για παράδειγμα αποτελείται από την πρόθεση συν και το ρήμα βάλλω. Τοποθετώ δηλαδή δύο πράγματα μαζί. Το ένα είναι το ορατό αντικείμενο και το δεύτερο, η ιδέα, η έννοια που υποκρύπτεται πίσω από αυτό.

Στη λέξη συνείδηση ο κάποιος άλλος είναι το **Εγώ**, πείτε το **Ψυχή** αν θέλετε, ή δώστε ότι άλλο όνομα σας ταιριάζει. Γνωρίζουμε όλοι τον απαγορευμένο καρπό όπως λέγεται του δένδρου της γνώσεως του καλού και του κακού στον Παράδεισο, το **Μήλο του Αδάμ**.

Πήρε ένα Μήλο από τη φρουτιέρα το έκοψε οριζοντίως, και μας έδειξε το εσωτερικό του.

-Οι σπόροι του όπως βλέπετε σχηματίζουν έναν πεντάκτινο αστέρα.

Οριζόντια τομή

Σε τι σκέψεις μας οδηγεί αυτό;

1^{ov} Το Μήλο είναι σφαιρικό όπως όλα τα ουράνια σώματα. Συμβολίζει το υλικό επίπεδο.

2^{ov} Επειδή ο πεντάκτινος αστέρας είναι και σύμβολο του ανθρώπου, του μικρόκοσμου, το όλο σύμβολο παραπέμπει στην ενσάρκωση του ανθρώπου στο υλικό επίπεδο, ύστερα από τη συμβολική εκδίωξή του από τον Παράδεισο (πνευματικό επίπεδο).

3^{ov} Ο πεντάκτινος αστέρας συμβολίζει επίσης τα πέντε στοιχεία (Αιθήρ – πυρ – αήρ – ύδωρ – γή) σε κάθε ένα από τα οποία αντιστοιχεί και μία από τις πέντε αισθήσεις μας.

4^{ov} Ο ενσάρκωμένος άνθρωπος, ο σπόρος, διά μέσου των πέντε αισθήσεών του αξιοποιεί τις γήινες συνθήκες για να αναπτυχθεί και να δώσει καρπούς, δηλ. να αποκτήσει **Συνείδηση**.

5^{ov} Οι **Πέντε Αισθήσεις** μας δίνουν την **Εμπειρία**, και μέσω της λειτουργίας της **Κρίσεως** τη **Γνώση**, η οποία εν συνεχεία μετατρέπεται σε **Συνείδηση**.

Σας περιγράψω τη διαδικασία για την απόκτηση συνειδήσεως, την οποία συχνά ανέφερε:

ΠΕΝΤΕ ΑΙΣΘΗΣΕΙΣ ⇨ ΕΜΠΕΙΡΙΑ ⇨ ΚΡΙΣΗ ⇨ ΓΝΩΣΗ ⇨ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ

1. Πέντε αισθήσεις: Όργανα του σώματος και δυνάμεις της Ψυχής

2. Εμπειρία: είναι το σύνολο των εντυπώσεων εκ του αντικειμενικού κόσμου διά της λειτουργίας των πέντε αισθήσεων

3. Κρίση: είναι το αποτέλεσμα του συσχετισμού ή αντιπαραβολής των διάφορων στοιχείων της εμπειρίας, τα οποία είναι αποθηκευμένα στη μνήμη ή τον υποσυνείδητο Νού.

4. Γνώση: είναι αποτέλεσμα των νέων στοιχείων της εμπειρίας που έχουμε ήδη συσχετίσει (κρίση) με παλαιότερα παρόμοια, τα οποία έχουν καταγραφεί στη μνήμη μας.

Πείρα + κρίση = Γνώση

5. Συνείδηση: είναι το αποτέλεσμα της μεταβίβασης της αποκτηθείσας Γνώσεως στον εσώτερο (αναλλοίωτο) εαυτό μας **ΕΓΩ** (ή **Ψυχή**), διά μιας αόρατης και μύχιας ενέργειας.

Ο μηχανισμός της αόρατης αυτής και μύχιας ενέργειας είναι προς το παρόν ανεξήγητος.

Σε αυτόν τον μηχανισμό βρίσκεται η απάντηση για τη δυνατότητα ή μη, του να έχει κανείς ελεύθερη συνείδηση. Ας γίνω όμως πιο σαφής. Μιλήσαμε για το πόσο μεγάλη επίδραση ασκεί το περιβάλλον στη διαμόρφωση της προσωπικότητας του ανθρώπου, και ειδικά στην

παιδική ηλικία. Στην ηλικία αυτή, όπως γνωρίζετε η λειτουργία της **κρίσεως** είναι μειωμένη ή ανύπαρκτη και συνεπώς το περιεχόμενο της συνειδήσεως, όπως την ορίσαμε, συνήθως δεν είναι προϊόν της ατομικής μας επεξεργασίας ή βουλήσεως, αλλά κατευθυνόμενο έξωθεν. Όταν αργότερα ανδρωθούμε και προσπαθήσουμε να αποκτήσουμε δική μας γνώμη επάνω στα ζητήματα αυτά, είτε υπάρχει ατολμία να την εκφράσουμε, είτε ανελευθερία στο να σκεφτούμε και να κρίνουμε σωστά, λόγω του ότι έζησαν και μεγάλωσαν μέσα μας πεποιθήσεις του περιβάλλοντος. Η προτροπή για παράδειγμα «πίστευε και μη ερεύνα», έχει επηρεάσει πάρα πολλούς, ακόμη και τέκτονες που υποτίθεται ότι ερευνούν την αλήθεια, παρόλο που δεν αναφέρεται σε κανένα ιερό κείμενο (ίσως οφείλεται στους καθολικούς).

Αποτελεί δε τροχοπέδη στην ελευθερία της σκέψεως εκείνων που την έχουν ενστερνισθεί.

Να ο λόγος που στον Τεκτονισμό γίνονται δεκτοί μόνο **ενήλικες**. Διότι μόνο τότε μπορούν να έχουν τη λειτουργία της κρίσεως πλήρως ανεπτυγμένη. Και δυστυχώς τότε πρέπει να συνειδητοποιήσουν ότι πρέπει να αρχίσει μια αντίστροφη διαδικασία για την αποβολή των διάφορων βαρών, που τα χαρακτηρίζουμε σαν μέταλλα και σαν καθάρσεις μέσω των συμβολικών περιοδίων. Ατυχώς στην πράξη αποδεικνύεται ότι πολύ ολίγοι είναι πρόθυμοι να ακολουθήσουν την πορεία αυτή, και αν παραμείνουν τελικά στον τεκτονισμό, φέρουν τα βάρη αυτά δια βίου. Διότι άλλο η θεωρητική διαπίστωση του θέματος και άλλο η πράξη.

Λέμε, ότι δεν θέτουμε όρια στην αναζήτηση της αλήθειας. Προσποιούμαστε βέβαια, εκτός λίγων εξαιρέσεων, ότι αυτό αληθεύει για τον καθένα μας, αλλά στην πραγματικότητα κανείς μας δεν μπορεί να είναι απόλυτα αντικειμενικός. Γιατί όλοι μας, λίγο - πολύ, είμαστε παγιδευμένοι από τις επιδράσεις του περιβάλλοντος. Αυτός είναι ένας από τους λόγους, αν και όχι ο σπουδαιότερος, που δεν μας δίνεται καμιά διδασκαλία για το ουσιαστικό περιεχόμενο των μυήσεων ή την πρακτική μέθοδο των καθάρσεων που κρύβουν οι συμβολικές περιοδείες. Θα είχαμε ξανά το ίδιο ολίσθημα, **της επιδράσεως του περιβάλλοντος**, δια της νοητικής μας καθοδήγησης, που είναι μια μορφή πλύσεως εγκεφάλου.

Τη στιγμή εκείνη πετάχτηκε ο πολυμαθέστατος αδελφός μας λέγοντας.

N ∴ Δ ∴ Τώρα μου ήρθε μία φράση από το τυπικό του Διδ ∴, σχετικότερη με αυτό που είπες και δεν θα αντέξω αν δεν σας την πω: **«εν τη αναπαραστάσει ταύτη υπάρχει συμβολικός μύθος, του οποίου τας βαθείας εννοίας, τας οποίας αλληγορεί καταλείπω εις την αντίληψη σου. Έχεις ήδη αρκούντως προοδεύσει εις την τέχνη ημών, ώστε κρίνω περιττόν να είπω πλείοτερα περί της συγκινητικής ταύτης αλληγορίας».**

Βλέπετε τι ωραίος και διακριτικός τρόπος βρέθηκε ώστε να μη μας δοθεί η ερμηνεία του μύθου της μυήσεως του βαθμού! Και σε άλλο σημείο **«τα τυπικά ημών δεν δύνανται να περι-**

λαμβάνουν μακράς αναπτύξεις αλλά υποδεικνύουν εις τον μωούμενο την οδό την οποίαν ούτος οφείλει να διανύσει μετά θάρρους και καρτερίας». (τυπικό Διδασκάλου)

Σεβ : Ακούστε μία πολύ σημαντική παρατήρηση. Για να συνεννοούνται οι άνθρωποι, έχουν επινοήσει τα σύμβολα. Αυτά είναι λέξεις, ήχοι, σημεία και παραστάσεις. Είναι δε δύο ειδών. Εκείνα που περιγράφουν καταστάσεις αντιληπτές μέσω των πέντε αισθήσεων και υπόκεινται σε μέτρηση (ποσότητα), και εκείνα που περιγράφουν καταστάσεις του υπεραισθητού κόσμου καθώς και του εσωτερικού κόσμου του ανθρώπου (συναισθήματα, σκέψεις, κ.λ.π.) και δεν υπόκεινται σε μετρήσεις (ποιότητα), για αυτό ποτέ δεν πρόκειται να είναι αντικείμενο επιστημονικής έρευνας, με τη στενή έννοια του όρου που της δίδουμε σήμερα, δηλαδή να βασίζεται στο πείραμα και την αντικειμενική παρατήρηση. Και εφόσον οι πέντε αισθήσεις, (τυπικό του εταίρου), είναι όργανα του σώματος και δυνάμεις της ψυχής, η δε Ψυχή δεν έχει ορισμένο αριθμό αισθήσεων, για να γίνουν αντιληπτές οι καταστάσεις της δεύτερης κατηγορίας χρειαζόμαστε να αναπτύξουμε αισθητήρια πέραν των πέντε αισθήσεων, ώστε και αυτές να γίνουν περιεχόμενο της συνειδήσεως όπως συμβαίνει με τις πρώτες καταστάσεις του αισθητού κόσμου. Είναι άραγε δυνατόν αυτό ή κινούμαστε στη σφαίρα της φαντασίας;

Αν πράγματι ισχύει το καθ' ομοίωσιν της παλαιάς Διαθήκης, έστω και μερικά ή αναλογικά, μάλλον αυτό θα πρέπει να είναι εφικτό. Δεν είναι βέβαια δυνατό να πιστέψουμε ότι θα γίνουμε κάποτε σαν τον Θεό, γι' αυτό και όταν λέω αναλογικά, εννοώ ότι θα αναπτύξουμε πλήρως όλες τις δυνατότητες με τις οποίες είμαστε προικισμένοι και οι οποίες σήμερα κατά το μάλλον ή ήττον υπολειπουργούν, ή δεν έχουν ακόμη ενεργοποιηθεί.

Τα σύμβολα και οι μυήσεις περιγράφουν καταστάσεις της δεύτερης κατηγορίας, δηλαδή καταστάσεις του **υπεραισθητού κόσμου** και της μελλοντικής εξελίξεως του ανθρώπου.

Είναι η μέθοδος της Μυσταγωγίας. Για αυτό και δεν μπορούν να γίνουν κατανοητά με τα συνήθη μέσα επικοινωνίας των ανθρώπων και να αποδοθούν μερικά μέσω Τεκτονικών τεμαχίων και ομιλιών. Το σύμβολο και ο σπόρος μοιάζουν καταπληκτικά. Και τα δύο περιέχουν, εν δυνάμει, καταστάσεις ανωτέρας τάξεως που δεν υποπίπτουν στην αντικειμενική αντίληψη. Έτσι, λόγω απουσίας κάποιου κώδικα (κλειδιών), το θέμα της ερμηνείας των συμβόλων γίνεται εξαιρετικά περίπλοκο, και συνήθως επικρατεί μία Βαβέλ, διότι ελλείψει καλύτερης μεθόδου καθένας παραθέτει στοιχεία από τις **γνώμες και απόψεις** που μπόρεσε να συλλέξει. Αυτός είναι ο λόγος που σχεδόν όλοι εκπονούν ομιλίες ηθικού ή κοινωνικού περιεχομένου, ή, που έχουν έμμεσα σχέση με τον Τεκτονισμό και πολλές φορές απλά συμπληρώνουν το πρόγραμμα. Δεν λέω βέβαια, και αυτές χρήσιμες είναι. Αλλά...

Αναδ : Φαίνεται λοιπόν ότι επειδή ο Τεκτ. έγινε πλέον ένα σύστημα ανοικτό για πολλούς η μυστηριακή γνώση παρουσιάστηκε κρυπτογραφημένη. Διότι η **Γνώση** είναι **Δύναμη!** Είναι

σε όλους γνωστή η ρήση: **“οὐ τα πάντα τοῖς πασι ρητά”**. Είναι δυνατόν να πιστεύει κανείς ότι εφόσον τα τυπικά μας είναι σχετικά εύκολα προσίτα σε όλους, η γνώση αυτή θα δίνονταν ανοικτά στο κοινό και στον μέσο τέκτονα, όταν μάλιστα αυτός συνήθως προσέρχεται από περιέργεια ή από τις φήμες για αλληλοβοήθεια και επαγγελματική αποκατάσταση; Έτσι λοιπόν μέσα από τα τυπικά μας δεν μπορεί να προσεγγίσει κανείς τόσο εύκολα την αλήθεια. Δίκαια λοιπόν ο κάθε αμύητος, κρίνοντας επιδερμικά, θεωρεί το τελετουργικό μέρος σαν ένα παιγνίδι. Η φιλανθρωπία, η αλληλεγγύη και η αδελφότητα είναι ο **εξωτερικός μανδύας** του Τάγματος. Οι μυήσεις, η τυπικότητα που επικρατεί, καθώς και ο Μυσταγωγικός χαρακτήρας διατηρούν τη συνοχή της οργανώσεως με τη γοητεία που ασκούν, τόσο μέσω της τελετουργίας, όσον και μέσω του περιβάλλοντος μυστηρίου που υποκρύπτεται στους διαφόρους βαθμούς και στις μυήσεις. Ο καθένας δε προσπαθεί να κατανοήσει και να βελτιωθεί κατά το εφικτό. Αν δεν υπήρχαν αυτά, ο Τεκτονισμός θα ήταν μία από τις κοινές οργανώσεις που υπάρχουν, των οποίων οι αρχές συνήθως είναι παρόμοιες με τις εξωτερικές αρχές του Τεκτονισμού, όπως η φιλανθρωπία, η αδελφότητα, η σύμφιξη των σχέσεων... και πιθανότατα θα είχε παρακάψει και διαλυθεί προ πολλού. Πλησιάζει όμως αισίως ζωή 3^{ων} αιώνων.

Π.Δ.: Κατά την ταπεινή μου άποψη, το συμπέρασμα στο οποίο οδηγούμεθα, εκτός αν κάτι μας διαφεύγει, είναι ότι ο Τεκτ. έχει «σχέση» με τα αρχαία Μυστήρια κατά τούτο μόνο: «Στον διάκοσμο του Ναού του και στο περιεχόμενο των μυήσεων στα οποία είναι **κρυπτογραφημένο** το σχέδιο της **εξελίξεως** της ανθρώπινης **συνειδήσεως**, με τελικό στόχο την επίτευξη της αθανασίας της προσωπικότητας του ανθρώπου, κάτι που εδιδάσκετο και επρωθείτο μέσω καθάρσεων και ειδικών ψυχονοητικών γυμνασμάτων σε όλα τα Μυστήρια, τα οποία κατά το παρελθόν λειτούργησαν επάνω στη Γη. Αυτό το σχέδιο, που είναι τόσο θεωρητική γνώση όσο και πρακτική, είναι ο **Απολεσθείς Λόγος**, αποτελεί δε το **μυστικό** του Τεκτονισμού.

Αναζητούμε λοιπόν τον **απολεσθέντα Λόγο** και με ελάχιστες ίσως εξαιρέσεις, όσο και αν αυτό ενοχλεί, το μυστικό αυτό παραμένει κατά το μάλλον ή ήττον **απαραβίαστο** τόσο για τους εκτός όσο και για τους εντός των πυλών του. Είναι όμως δυνατόν να γίνει γνωστός υπό «**προϋποθέσεις**». Κάποιοι σίγουρα τον προσεγγίζουν. Αλλά ας μην έχουμε αυταπάτες. Ο δρόμος είναι μακρύς, ο δε Τεκτονισμός αποτελεί προστάδιο, ένα είδος προπαρασκευής, και ταυτόχρονα μια πηγή εμπνεύσεως για αυτούς που θέλουν να προχωρήσουν στη μύηση.

Ν.αδ.: Ύστερα λοιπόν από όλα αυτά πρέπει μερικοί να απαλλαγούν από **έμμονες ιδέες** ότι ο Τεκτ. έχει σχέση με Μυστήρια, ή, ότι είμαστε συνεχιστές των αρχαίων Μυστηρίων!

Π.Δ.: Η κατήχηση κάθε βαθμού δεν είναι άλλο παρά συμπληρωματική διδασκαλία που περιλαμβάνεται στο τέλος κάθε τυπικού. Όπως δε αναφέρει ο Νέστορας Λάσκαρης εις την τεκτ. εγκυκλοπαίδειά του, οι πλείστοι τέκτονες την αγνοούν. Φαίνεται ότι τη θεωρούν άνευ

σημασίας. Ακούστε λοιπόν μία σημαντική λεπτομέρεια από την κατήχηση του μαθητή. Αναφέρεται στις προϋποθέσεις, και ίσως δίνει πολλές απαντήσεις για οποίον θέλει να τη λάβει στα σοβαρά υπόψη του. «Μού έδωκαν το Φως. Τι είδατε τότε; Ζωηράι ακτίνες προσέβαλαν τους οφθαλμούς μου και είδον άπαντας τους Αδ.: οπλισμένους διά ξιφών, των οποίων αι αιχμαί διευθύνοντο κατ' εμού... Ηννόησα έκτοτε ότι τα ξίφη εκείνα συμβόλιζαν τας ακτίνας του Φωτός της αληθείας (Λόγος), αίτινες εκ πρώτης όψεως **πλήττουν τη διανοητικήν όρασιν** εκείνου, όστις δεν είναι προπαρασκευασμένος **δι' εμμόνου διδασκαλίας**». (Τα ξίφη κατά τη μύηση φέρουν φλόγες στις άκρες τους. Πιο πολλά για το ξίφος θα αναπτύξουμε εις το 2ο μέρος της συζήτησης, που ακολουθεί, ειδικότερα δε για το άναιχμο ξίφος.)

Εκείνη τη στιγμή μας πλησίασαν και άλλοι καλεσμένοι, μη τέκτονες, και με λύπη μας διακόψαμε την πολύ ενδιαφέρουσα εκείνη ανταλλαγή απόψεων, με δέσμευση να τη συνεχίσουμε με την πρώτη κατάλληλη ευκαιρία που θα μας δίνονταν στο μέλλον.

ΜΙΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ. ΜΕΡΟΣ 2ο

Σε κάποια από τις συνήθειες συναντήσεις μας, στις αρχές τις δεκαετίας του 1990, έτυχε να ξαναβρεθούμε στο σπίτι του αδελφού, που ήταν τότε νεόφυτος, και πρόσφατα είχε γίνει Διδ. ∴ Ξεκινήσαμε τη συζήτηση, και απευθυνόμενος προς αυτόν του υπέβαλα την προσφιλή μου ερώτηση! Πως βλέπεις σήμερα με την εμπειρία που απέκτησες τα πράγματα; του είπα.

N ∴ Δ ∴ -Θυμάμαι την πολύ χαρακτηριστική φράση του τυπικού της μνήσεως του Διδ. ∴ :

«Έχεις ήδη ακροούντως προοδεύσει εις την τέχνη ημών ώστε κρίνω περιττό να είπω πλειότερα περί της συγκινητικής ταύτης αλληγορίας».

Θεωρώ όμως ότι παρόλο που έλαβα σημαντικό όγκο μυητικών πληροφοριών, ας πούμε γνώσεων, κάθε άλλο παρά ακροούντως προόδευσα στην τέχνη μας διότι συνεχίζω να βρίσκομαι σε σύγχυση. Ίσως σήμερα να είμαι λιγότερο μπερδεμένος, αλλά δεν κατόρθωσα να ταξινομήσω όλη αυτή τη γνώση, ούτε να εξαγάγω κάποιο συγκεκριμένο συμπέρασμα για την πρακτική της ωφέλεια σε επίπεδο κοινωνικών εφαρμογών.

Εξακολουθητικά με προβληματίζει η στιχομυθία από την κατήχηση του μαθητή!

(**E** = ερώτηση – **A** = απάντηση)

E. *Τις η βάσις της εις τον Τεκτονισμόν διδασκομένης ηθικής;*

A. *Η προς τον πλησίον αγάπη.*

E. *Πάσα ηθική δεν έχει την αυτήν βάσιν;*

A. *Ναί βεβαίως, πλην ο Τεκτ. ∴ είναι η καταλληλότερα προς διδασκαλία αυτής μέθοδος.*

E. *Τις η μέθοδος αυτή;*

A. *Η δι' αλληγοριών και συμβόλων!*

E. *Τίνα ταύτα;*

A. *Μού απαγορεύεται να τα ανακοινώσω. Πλην ερωτήσατε με, εάν θέλητε, και ίσως κατορθώσχη να τα μαντεύσητε και τα εννοήσητε.*

☛ Το εύλογο λοιπόν, αλλά αναπάντητο ερώτημα μου είναι. Γιατί είναι απαραίτητο για να εφαρμόσουμε τις αρχές της **αγάπης**, της **ισότητας** και **αδελφότητας**, να υποστούμε όλο αυτό το πολύπλοκο τελετουργικό σύστημα των μνήσεων διά μέσου των συμβόλων και αλληγοριών; Εξ άλλου, λόγω της απουσίας κάποιου κώδικα το θέμα της ερμηνείας των συμβόλων εμφανίζεται εξαιρετικά περίπλοκο. Σαν άμεση συνέπεια τούτου, και ελλείψει καλύτερης μεθόδου, ο καθένας παραθέτει προσωπικές ερμηνείες ή στοιχεία από τις γνώμες και απόψεις που μπόρεσε να συλλέξει και που συνήθως δεν οδηγούν σε κάτι χειροπιαστό.

Πρέπει λοιπόν να καταφέρουμε να μαντέψουμε για να καταλάβουμε; Έτσι συνήθως έχουμε μία «Βαβέλ» κατά το «Λίθοι και πλίνθοι ατάκτως εριμμένοι εις ουδέν χρήσιμα εστί».

Νομίζω όμως, ότι μπορώ να κάνω μία σύνοψη των όσων λεχθήκανε στη συνάντησή μας, με τη βοήθεια βέβαια κάποιων σημειώσεων που κατάφερα τότε να κρατήσω.

1. Αναφερθήκαμε στην κατανόηση των **Τεκτ ∴ Αρχών**. Οι αρχές αυτές, δεν περιγράφονται στην κοινή καθομιλούμενη γλώσσα, αλλά εκτίθενται με σύμβολα και αλληγορίες. Οι αρχές αυτές δεν διδάσκονται αλλά αποκαλύπτονται στους τέκτονες προοδευτικά με τη μύηση.

2. Θέσαμε θέμα καταλληλότητας των υποψηφίων (ικανότητα κατανόησης των Τεκτ ∴ αρχών)

3. Τα τεκτονικά τεμάχια που εκπονούνται δύσκολα πετυχαίνουν να προσεγγίσουν την ουσία των μυήσεων και των Τεκτ ∴ αρχών που υποκρύπτονται στα σύμβολα και στις αλληγορίες.

4. Αναφερθήκαμε στην ηθική διδασκαλία του Τεκτ ∴, καθώς και στις έννοιες της **Αλήθειας**, της **Ψυχής** και της **Συνείδησης**. Επίσης στη σχέση του Τεκτ ∴ με τα αρχαία Μυστήρια.

5. Καταλήξαμε στο προσωρινό συμπέρασμα, ότι μέσα στον διάκοσμο του Ναού του και στο περιεχόμενο των μυήσεων είναι κρυπτογραφημένο το σχέδιο της εξέλιξης της ανθρώπινης **Συνείδησης**, που συνιστά την ειρηνική και βαθμιαία εξύψωση του ατόμου, και φυσικά δι' αυτού της κοινωνίας. Αυτό το σχέδιο, θεωρητική γνώση όσο και πρακτική –αντικείμενο των αρχαίων μυστηρίων– είναι ο **Απολεσθείς Λόγος**, αποτελεί δε το **μυστικό** του Τεκτονισμού.

6. Το μυστικό αυτό, είναι κατά το μάλλον ή ήττον **απαραβίαστο**, τόσο για τους τέκτονες όσο και για τους αμύητους, είναι δυνατόν όμως να γίνει γνωστό υπό **προϋποθέσεις**.

Ειδικά αυτό το τελευταίο συμπέρασμα, δεν μου φαίνεται και πολύ ενθαρρυντικό.

Π ∴ Δ ∴ Είναι γεγονός ότι δεν επεκταθήκαμε πιο πολύ. Πως μπορεί κανείς να διεισδύσει στον Ναό, όταν όλα τα ειδικά βιβλία δεν δείχνουν παρά μόνο το αίθριό του; (Συμβολικά η πρόοδος του μυημένου διαιρείται σε τέσσερα στάδια, ανάλογα με τα τμήματα ενός αρχαίου Ναού: 1ον Αίθριο, 2ον Πρόναος, 3ον κυρίως ναός, 4ον Ιερόν ή Άγια των Αγίων, όπου ο μυημένος γίνεται μύστης). Ο Ευαγγελιστής Ιωάννης αναφέρει:

“Εν αρχή ην ο Λόγος, και ο Λόγος ην προς τον Θεόν, και Θεός ην ο Λόγος... πάντα δι' αυτού εγένετο, και χωρίς αυτού εγένετο ουδέ εν ο γέγονεν, εν αυτώ ζωή ην...”.

Λόγος σημαίνει ομιλία αλλά ταυτόχρονας και σκέψη, Δημιουργική σκέψη. Ο Λόγος ή ομιλία, όταν πρόκειται περί του Δημιουργού, εκφράζει το συνειδητό και εσκεμμένο έργο του. Μπορούμε συνεπώς να ερμηνεύσουμε την περικοπή ως εξής: *“στην Αρχή ήταν η Δημιουργική σκέψη, και ο Λόγος ήταν με τον Θεό, και ο Θεός ήταν ο Λόγος. Το καθετί υπάρχει δυνάμει αυτού του παράγοντος (του Λόγου). Σε αυτόν βρίσκεται η Ζωή”.*

Κάθε τι που υπάρχει στο Σύμπαν ήταν πρώτα μια **ιδέα**, μια **Σκέψη**, η οποία στη συνέχεια εκδηλώθηκε – φανερώθηκε- σαν ένας **Λόγος**, ένας **ήχος**, η καλύτερα σαν **κίνηση** – **δόνηση**

– **κραδασμός**, που έκτισε όλες τις **μορφές** και στη συνέχεια ο ίδιος φανερώθηκε μέσα στις μορφές αυτές σαν **Ζωή**. Δεν λέμε συνήθως, ο παλμός της ζωής; Αυτή είναι η διαδικασία της δημιουργίας, και ο άνθρωπος ο οποίος πλάστηκε κατ’ εικόνα του Θεού, δημιουργεί κατά τον ίδιο τρόπο μέχρι ενός συγκεκριμένου ορίου. Έχει την ικανότητα να σκέπτεται. Μπορεί να εκφράσει με την ομιλία τις σκέψεις του, και με αυτόν τον τρόπο, όπου δεν μπορεί να τις υλοποιήσει από μόνος του μπορεί να ανατρέξει στη βοήθεια των άλλων για να τις πραγματοποιήσει. Φαίνεται όμως ότι κατά την εξέλιξή του θα έρθει μια εποχή που ο άνθρωπος θα μπορεί να δημιουργεί απευθείας, χρησιμοποιώντας τον **Λόγο**. Μέχρι της ημέρας εκείνης μαθαίνει να δημιουργεί χρησιμοποιώντας άλλα μέσα, έτσι ώστε όταν θα έρθει η ώρα που θα είναι ικανός να χρησιμοποιεί τον **Λόγο** για να δημιουργεί απευθείας, θα γνωρίζει πώς ακριβώς να το κάνει!

Αυτή η εξάσκηση είναι απολύτως απαραίτητη. Στην παρούσα φάση θα κάνει πολλά λάθη. Επιπλέον, δεν είναι ακόμη **ενάρητος** και αν γνώριζε από τώρα τον τρόπο να χρησιμοποιεί τον Λόγο, θα πραγματοποιούσε δαιμονικές κατασκευές. Φαίνεται ότι μερικά από τα νοήματα των περιοδίων της μύησης του μαθητού που αφορούν την εξέλιξη της ανθρωπότητας υποκρύπτονται εδώ. Ως γνωστόν υφιστάμεθα τη δοκιμασία των τεσσάρων στοιχείων, της γης, του αέρος, του ύδατος και του πυρός. Ο άνθρωπος κατά τα πρώτα χρόνια της προσπάθειας επιβίωσής του πάνω στον πλανήτη χρησιμοποίησε τα **στερεά**. Η μυϊκή δύναμη ήταν το μόνο μέσο για να εκτελεί τις εργασίες του, και με τα κόκκαλα και τις πέτρες που συνέλεγε από το έδαφος κατασκεύασε τα πρώτα υποβοηθητικά εργαλεία των χεριών του. Κατόπιν ήρθε μια στιγμή που εμπιστεύθηκε το στοιχείο **ύδωρ**. Η δύναμη των υγρών είναι ήδη πολύ πιο ισχυρή από αυτή των στερεών. Ένα κύμα μπορεί να σαρώσει το κατάστρωμα ενός πλοίου, να σχίσει τα πανιά του και να λυγίσει την πιο παχιά σιδερένια ράβδο σαν να είναι λεπτό σύρμα.

Αλλά η δύναμη του ύδατος είναι μια τοπική δύναμη και κατά συνέπεια περιορισμένη για να δράσει σε ευρύτερη περιοχή. Όταν ο άνθρωπος έμαθε να χρησιμοποιεί την ακόμη πιο λεπτής φύσης δύναμη που αποκαλούμε **αέρα**, έγινε δυνατόν να φτιάξει ανεμόμυλους και ιστιοφόρα και να φέρει όλον τον κόσμο σε επικοινωνία. Έτσι επετεύχθηκε το επόμενο βήμα του ανθρώπου προς την εξέλιξη με τη χρήση μιας δύναμης πιο λεπτής από το νερό και που η εφαρμογή της ήταν πιο ευρεία επάνω στον πλανήτη. Αλλά ο αέρας ήταν αστάθμητος και κάτι που δεν μπορείς να βασιστείς επάνω του. Έτσι με την πρόοδο του πολιτισμού εξασθένησε η χρήση του και ανακαλύφθηκαν νέες μορφές ενέργειας, όπως ο ατμός, που μπορεί να χρησιμοποιηθεί οπουδήποτε και οποτεδήποτε.

Προσετέθηκε ένα νέο στοιχείο. Το **πυρ**. Η παραγωγή ατμού (δυναμοποιημένος αέρας) ήταν ένας συνδυασμός γης-ύδατος – πυρός και αέρος.

Η πρόοδος του πολιτισμού έκτοτε υπήρξε ραγδαία. Παρά ταύτα η χρήση του ατμού απαιτούσε βαριά και δυσκίνητα μηχανήματα. Το επόμενο στάδιο εξέλιξης ήταν να χρησιμοποιήσει ακόμη πιο λεπτές μορφές ενέργειας και με εφαρμογές παντού επάνω στον πλανήτη.

Το μειονέκτημα του ατμού πρακτικά εξαλείφθηκε με τη χρήση μιας άλλης μορφής ενέργειας πιο εκλεπτυσμένης, του ηλεκτρισμού. Έτσι βλέπουμε την πρόοδο του ανθρώπου να βασίζεται στη χρήση δυνάμεων όλο και πιο εκλεπτυσμένων (αιθέριων), με κάθε δύναμη να είναι πιο ικανή και πιο εύκολα μεταδίδσιμη από τις προηγούμενες που είχαν ανακαλυφθεί. Αλλά κανένα από τα συστήματα αυτά δεν είναι ιδανικό, διότι η παραγωγή ενέργειας γενικά απαιτεί επίγειες ή υπέργειες εγκαταστάσεις, σταθερές ή κινητές. Η ιδανική δύναμη θα ήταν μια δύναμη που ο άνθρωπος θα μπορούσε να παραγάγει από τον ίδιο του τον εαυτό χωρίς τη μεσολάβηση μηχανημάτων. Μια τέτοια δύναμη ίσως υπάρχει λανθάνουσα μέσα σε κάθε άνθρωπο. Στον άνθρωπο τη βλέπουμε να εκφράζεται μερικώς μέσω του **Ψυχικού ρεύματος** που τον εμψυχώνει σαν **επιθυμίες** και **αισθήματα**. Αισθανόμαστε τη δύναμή της κατά καιρούς στο επίπεδο των αισθημάτων, όταν απελευθερώνεται ανεξέλεγκτα, σαν **πειρασμός**, και τότε μας είναι γνωστή η έκφραση **«έχασε τον έλεγχο του εαυτού του»**. Γνωστή είναι η προτροπή του Θεανθρώπου **“...γρηγορείτε καί προσέχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθῃτε εἰς πειρασμόν”** (Ματθ. κεφ. 26–41). Γνωστοί οι πειρασμοί στους οποίους τον υπέβαλε ο διάβολος στη έρημο.

Καμιά εργασία δεν μπορεί να ταλαιπωρήσει το υλικό σώμα και να το εξασθενήσει, όσο η τρομακτική ενέργεια του ψυχικού σώματος όταν απελευθερώνεται σε έναν παροξυσμό πειρασμού. Συνήθως στην παρούσα κατάσταση, αυτή η τεραστία ενέργεια βρίσκεται σε λανθάνουσα κατάσταση. Καλώς δε συμβαίνει έτσι, έως ότου μάθουμε να την τιθασεύουμε με μια πιο εκλεπτυσμένη μορφή ενέργειας που είναι η **Σκέψη**. Η σκέψη εμποτισμένη με την επιθυμία μέσω της πίστεως είναι δυνατόν να πετύχει θαύματα. Όταν βέβαια αναφερόμαστε στην πίστη δεν εννοούμε αυτό που συνήθως εννοεί ο κόσμος με τη λέξη αυτή, δηλαδή παραδοχή ορισμένων εννοιών ή αξιών ή γεγονότων, χωρίς ο ίδιος ο άνθρωπος να έχει προσωπική αντίληψη αυτών. Είναι η ψυχική ικανότητα που επιτρέπει στον άνθρωπο την όλη εκδήλωση της προσωπικότητάς του, αφού με την πίστη δημιουργείται και διατηρείται η εμπιστοσύνη για τον εαυτό μας και για τις ικανότητες των πνευματικών μας διεργασιών. Χωρίς αυτήν καμιά σχεδόν εκδήλωση δεν θα επιχειρούσε ο άνθρωπος και καμιά πνευματική σύλληψη του δεν θα ολοκληρώνονταν. Έχουμε την περίπτωση που οι μαθητές του Ιησού δεν μπόρεσαν να θεραπεύσουν ένα σεληνιαζόμενο, παρόλο που είχαν διδαχθεί τον τρόπο. Και ο Ιησούς τους επιπλήτει: **“διὰ τὴν ἀπιστίαν ὑμῶν, ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν, ἐάν ἔχητε πίστιν ὥς κόκκον σινάπεως, ἐρεῖτε τῷ ὄρει τούτῳ, μετάβηθι ἐντεῦθεν ἐκεῖ, καὶ μεταβήσεται, καὶ οὐδὲν ἀδυνατήσῃ ὑμῖν”** (Ματθ. 17–20). Όταν δε ο Πέτρος προσπάθησε να περπατήσει **επάνω** στα κύματα και

προς στιγμήν έχασε την πίστη του και άρχισε να βυθίζεται ο Ιησούς τον επιπλήττει λέγοντας: «*ὀλιγόπιστε, εἰς τί ἐδίστασας*» (Ματθ, 14–32).

Ο **Κόσμος** είναι ένα σχολείο που μας διδάσκει πως να σκεπτόμαστε και να αισθανόμαστε σωστά, ώστε να μπορέσουμε να προικιστούμε με τη δυνατότητα της ορθής χρήσης των δύο αυτών λεπτοφυών δυνάμεων, δηλαδή της σκέψης και του συναισθήματος.

Ένα παράδειγμα μπορεί να μας δείξει πως ο κόσμος που είμαστε ενσαρκωμένοι εξυπηρετεί αυτόν τον σκοπό. Ένας εφευρέτης έχει μια **έμπνευση**, μια ιδέα. Μια ιδέα δεν είναι ακόμη μια σκέψη, αλλά μια λάμψη που δεν έχει πάρει ακόμη σχήμα και μορφή, την οποία ο εφευρέτης σταδιακά μορφοποιεί με νοητικό υλικό. Η σκέψη δεν είναι τίποτε άλλο παρά **συμπύκνωση** νοητικής ενέργειας, όπως ακριβώς η ύλη είναι συμπύκνωση αιθερικής ενέργειας. Δημιουργεί με τη σκέψη του ένα μηχάνημα, και στη νοητική οθόνη του η μηχανή εμφανίζεται με όλα του τα εξαρτήματα να λειτουργεί με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, έτσι ώστε να εκπληρώνει τον επιδιωκόμενο στόχο. Κατόπιν αρχίζει να φτιάχνει σχέδια για το μηχάνημα, και ήδη από αυτό το στάδιο είναι βέβαιο ότι εμφανίζεται η ανάγκη τροποποιήσεων. Βλέπουμε συνεπώς ότι οι φυσικές συνθήκες δείχνουν στον εφευρέτη το που η σκέψη του δεν ήταν σωστή. Όταν κατασκευαστεί η μηχανή και τεθεί σε λειτουργία, τότε συνήθως ακόμη περισσότερες τροποποιήσεις είναι απαραίτητες. Ίσως δε να χρειασθεί να την καταργήσει τελείως, να την ξανασχεδιάσει και να φτιάξει ένα καινούργιο μηχάνημα.

Αν υπήρχε μόνο ο νοητικός κόσμος (κόσμος της σκέψεως), δεν θα συνεδιητοποιούσε ότι έκανε λάθος, αλλά οι στερεές συνθήκες του φυσικού κόσμου του έδειξαν που υπήρχε λάθος στη σκέψη του. Ο Φυσικός κόσμος διδάσκει τον εφευρέτη το να σκέπτεται ορθά, και τα επιτυχημένα μηχανήματα του είναι οι ενσωματώσεις της ορθής σκέψης. Στο εμπόριο, καθώς και στα κοινωνικά και φιλανθρωπικά θέματα επικρατούν ίδιες αρχές.

Αν οι ιδέες μας για τα διάφορα ζητήματα της ζωής είναι λανθασμένες, διορθώνονται όταν τις εφαρμόζουμε στην πράξη και για αυτό αυτός ο κόσμος είναι μια απόλυτη αναγκαιότητα στο να μας διδάξει πως να χειριζόμαστε τη σκέψη και την επιθυμία, γιατί οι δυνάμεις αυτές είναι στενά συνδεδεμένες στην εποχή μας λόγω των υλικών συνθηκών που επικρατούν.

Τώρα καταλαβαίνουμε πόσο σοβαρός είναι ο συμβολισμός του περιζώματος της εργασίας.

Το περιζώμα πρέπει να είναι από **δέρμα**, το οποίο συμβολίζει την περιβολή του ανθρώπου με δερμάτινο χιτώνα, δηλαδή με υλικό σώμα, για να μπορέσει να εργασθεί στους υλικούς κόσμους για τους λόγους που προανέφερα (Γένεσις κεφ. 3–7: ἐποίησαν αὐτοῖς περιζώματα).

☛ Φαίνεται ότι η επόμενη φάση της εξέλιξης είναι η χρησιμοποίηση από τον άνθρωπο ενός **πέμπτου** στοιχείου το οποίο πολλές φορές αποκαλούμε **πεμπτουσία**. Το σύμβολο της

δυνάμεως για την οποία μιλάμε είναι ο **Φωτοβόλος αστέρας**, ο **πεντάκτινος**, ο οποίος προ-
ϊσταται στις πράξεις της «υψηλής μύησης», δηλαδή στην παραγωγή φυσικών φαινομένων
πέραν των ήδη γνωστών στην ορθόδοξη επιστήμη. Σε προηγούμενη συνάντηση μας, είχαμε
κόψει οριζόντια ένα Μήλο, (το Μήλο του Αδάμ – λάρυγξ = το όργανο παραγωγής της ομιλίας,
του **Λόγου**), και είδαμε τους σπόρους του να σχηματίζουν έναν πεντάκτινο Αστέρα.

Ο πεντάκτινος συμβολίζει και τη δύναμη που προαναφέραμε, η οποία είναι σε ύπνωση
όπως ο σπόρος και περιμένει τις κατάλληλες συνθήκες για να αναπτυχθεί και να δώσει καρ-
πούς.

Ο ψυχικός κόσμος παρουσιάζεται συμβολικά με την ονομασία του «**Μέσου δώματος**».

Αν προσέξουμε λίγο τον τάπητα του εταίρου θα δούμε να ανέρχεται αυτός μια **ελικοειδή**
κλίμακα (κλίμαξ του Ιακώβ) που οδηγεί στο μέσον Δώμα του Ναού του Σολομώντα. Δεν έχουμε
πλέον καθάρσεις αλλά περιοδείες.

Ειδικότερα στην τελευταία, 5^η περιοδεία (το 5^ο στοιχείο), αφαιρούνται τα εργαλεία, διότι
φαίνεται ότι δεν μας είναι απαραίτητα πλέον. Αυτό μάλλον υποδηλώνει ότι περνάμε πλέον στη
χρήση των εσωτερικών δυνάμεων του ανθρώπου, που χαρακτηρίζονται ως **ψυχο-νοητικές**.

Τ ∴ Σεβ ∴ Αναφέρθηκαν βέβαια τα Μυστήρια. Ο όρος Μυστήρια είναι δυτικοευρωπαϊκής
καταγωγής διότι στους αρχαίους Έλληνες ονομάζονταν τελετές. Από τα λιγοστά τα οποία γνω-
ρίζουμε διδάσκονταν σε αυτές μέσω αλληγορικών αναπαραστάσεων τα πεπρωμένα των ψυ-
χών μετά τον Θάνατο, ο νόμος του αντιπεπονθώτος (νόμος της αιτίας και του αποτελέσματος),
η εννότητα που συνδέει μεταξύ τους όλα τα όντα, από όπου απορρέει η έννοια της αδελφό-
τητας. Επίσης διδάσκονταν οι τρόποι για να υπερβεί ο άνθρωπος τις συνέπειες του λεγομένου
“δευτέρου θανάτου”. Δηλαδή την αποφυγή διάλυσης του ψυχονοητικού του σώματος μετά
τον φυσικό θάνατο, μέσω καθάρσεων της προσωπικότητας και μέσω ασκήσεων με σκοπό την
αποκάλυψη των κρυφών του (σε λανθάνουσα κατάσταση) δυνάμεων και ιδιοτήτων.

Λίγοι εκλεκτοί γίνονταν δεκτοί, ύστερα από πολύ δύσκολες και σοβαρές δοκιμασίες.

Ο Νέστορας Λάσκαρης στην εγκυκλοπαίδειά του και στο λήμμα καταγωγή του Τεκτονι-
σμού αναφέρει:

*“Ο Τεκτονισμός, οργανωθείς εις ενιαίον σύνολον το 1717 προυπήρξεν εν τούτοις ως φιλοσοφική
μυστική εταιρία εις την οποίαν εύρον καταφύγιον πλείστοι διωκόμενοι Σοφοί.*

*Είναι ο θεματοφύλαξ της Αρχαίας Σοφίας ως αυτή μας παρεδόθη διά των Αιγυπτιακών και Ελ-
ληνικών μυστηρίων, διά του μεσαιωνικού ερμητισμού και διαφόρων άλλων μυστικών σωματείων.
Δεν απετέλεσε ποτέ καθαρώς επαγγελματικών σωματείον ούτε απλώς ηθικοπλαστικήν οργάνωσιν,
ως θέλουν να ισχυρισθούν τινές. Ολόκληρος η σειρά των βαθμών αποδεικνύει ότι πρόκειται περί*

θεσμού καθαρώς αποκρυφιστικού και μυστηριακού, στα σύμβολα του οποίου απεικονίζεται ολόκληρος η αποκάλυψις του ΛΟΓΟΥ». Και καταλήγει!

«Πόσοι όμως έχουν τη δυνατότητα να αναγνώσουν τα σύμβολα ταύτα;»

Π ∴ Δ ∴ Αυτά που θα σας περιγράψω βασίζονται στη λεγόμενη Μυστικιστική Σχολή και ίσως ξενίσουν ή σκανδαλίσουν κάποιους που δεν έχουν ασχοληθεί ποτέ με τα θέματα αυτά!

Η ύπαρξη των μυστηρίων χάνεται στα βάθη των αιώνων και η λειτουργία τους είναι συνυφασμένη με την εμφάνιση του ανθρώπου επάνω στη γη.

Το περιεχόμενο των μυστηρίων δεν είναι δυνατόν να είναι προϊόν ανθρώπινης επινοήσεως, πάντα δε υπήρξαν θείοι απεσταλμένοι για να κατευθύνουν την παραπαίουσα ανθρωπότητα.

Ο διάκοσμος του Τεκτονικού Ναού έλκει την καταγωγή του από τα Αιγυπτιακά Μυστήρια.

“εν Αιγύπτω ο τρίτος βαθμός της μυήσεως ωνομάζετο θύρα του Θανάτου... η Ανατολή Αδ ∴ μου, είναι η κοίτις του πολιτισμού, των παραδόσεων και των μύθων” (τυπικό Διδ ∴).

Ex oriente lux (εξ Ανατολών το Φως)

Από στοιχεία που κατέχω, φαίνεται ότι οι Ιεροφάντες της Αιγύπτου είχαν στα χέρια τους έξ' αποκαλύψεως πλήρες σχέδιο εξελίξεως της συνειδήσεως του ανθρώπου. Ο Μωϋσής που ήταν Ιεροφάντης των Αιγυπτιακών Μυστηρίων, μεταφέροντας τους Εβραίους εκτός Αιγύπτου πήρε μαζί του τη γνώση τού τότε ιερατείου και ίδρυσε τα Ιουδαϊκά Μυστήρια, την **Kabbalah**, με κεντρικό τμήμα της εσωτερικής της διδασκαλίας το δένδρο της ζωής. Αυτό είναι μερική τροποποίηση τού τότε αντιστοίχου Αιγυπτιακού συμβόλου με διάφορες προσθήκες, όπως η εισαγωγή ονομάτων αρχαίων Ελλήνων Θεών του Ολύμπου κ.λ.π.

Βέβαια όταν μιλάμε για Αιγυπτιακό πολιτισμό στην ουσία μιλάμε για τον Ελληνοαιγυπτιακό πολιτισμό και μας είναι γνωστές οι πόλεις με Αιγυπτιακά και Ιωνικά ονόματα όπως Ηλιούπολις, Ερμούπολις, Ηρακλεούπολις, Θήβαι, Άβυδος κ.λ.π.

Έχουμε λοιπόν επιδράσεις και από το ρεύμα των Ελληνικών μυστηρίων, ο δε συνοπτικός πίνακας που έχουμε στα χέρια μας, δίνει μια γενική εικόνα της καταγωγής του Τεκτονισμού.

Θεωρείται ότι οι **Διονυσιακοί τεχνίτες**, από την Ιωνία, είναι οι πρόδρομοι των συντεχνιών των οικοδόμων του Μεσαίωνα από τους οποίους διαμορφώθηκε ο σύγχρονος Ελευθεροτεκτονισμός.

☛ Γύρω στο 1400 π.Χ. επί Φαραώ Ανκένaton, εισήχθη η λατρεία τού ενός μοναδικού Θεού **ΑΤΟΝ**, και το σχέδιο του συμβόλου της Ζωής τροποποιήθηκε για να χρησιμοποιείται μόνο για το **καλό**.

Το σχέδιο αυτό, ονομάζεται **σύμβολο Ζωής του Αγίου Ιωάννη**, εμπεριέχονται δε σ' αυτό πολλά στοιχεία από την Αποκάλυψη του Ιωάννη, χάρη στις τροποποιήσεις που έκανε ο Ωριγένης γύρω στο 200 μ.Χ. Αργότερα δώθηκε στους Εσσαίους και τελικά στους σταυροφόρους Να-

ἴτες ιππότες και ιππότες του Αγίου Ιωάννη. Αποτελεί δε με τη σημερινή του μορφή πνευματική παρακαταθήκη και μέρος της διδασκαλίας των εσώτατων κύκλων των μυημένων στην έρευνα της Αλήθειας, που είναι τμήμα της λεγόμενης Λευκής αδελφότητας, υπό την προστασία και καθοδήγηση του Πατρός Γιοχανάν (δηλαδή του Ιωάννη του Ευαγγελιστή).

Αναρωτήθηκε ποτέ κανείς γιατί φέρουμε την ονομασία **Τεκτονισμός του Αγίου Ιωάννη;**

Στο σύμβολο της ζωής θα βρει κανείς τις στήλες της μεσημβρίας, του βορρά, και τη μεσαία στήλη. Θα δει Άγια των Αγίων (ημικυκλική Ανατολή) και το δρύφακτο που χωρίζει τον κυρίως Ναό από την ανατολή. Επίσης θα δει το φωτεινό Δέλτα, τον κόρυμβο, τον ακατέργαστο και τον κυβικό λίθο υπό μορφή πυραμίδας, τον Ήλιο και τη Σελήνη, το κυανούν χρώμα του κυρίως Ναού και το κόκκινο της Ανατολής, την κλίμακα του Ιακώβ, το Μέσον δώμα, τα τέσσερα στοιχεία της Δημιουργίας, τις τρεις περιόδους της μύησης του μαθητή, τον πεντάκτινο και εξάκτινο αστέρα, τον ζωδιακό κύκλο (άθλοι του Ηρακλή) κ.λπ.

➤ Αργότερα δόθηκαν ορισμένες λεπτομέρειες καθώς και μια **φωτογραφία** (ζωγραφιά) του συμβόλου (βλέπε αντίστοιχα σχήματα). Τώρα αναφορικά με τον όνομα «Λευκή αδελφότητα» και τους διάφορους κύκλους της έρευνας της Αλήθειας έχω να αναφέρω τα εξής σχετικά:

Στο σχετικό κεφάλαιο της καταγωγής του Ελευθεροτεκτονισμού, η 1^η θεώρηση, η έρευνα της Αλήθειας, ξεκίνησε από τότε που πρωτοεμφανίστηκε ο άνθρωπος και στρέφοντας το κεφάλι του προς τον ουρανό διερωτήθηκε. Ποιος είμαι Εγώ; Ειδικότερα η ονομασία «Λευκή αδελφότητα» ξεκίνησε τη χρόνια που γεννήθηκε ο Ιησούς και σύμφωνα με τις ακόλουθες πληροφορίες που έφθασαν σε εμάς, μέσω των αιώνων, από την παράδοση.

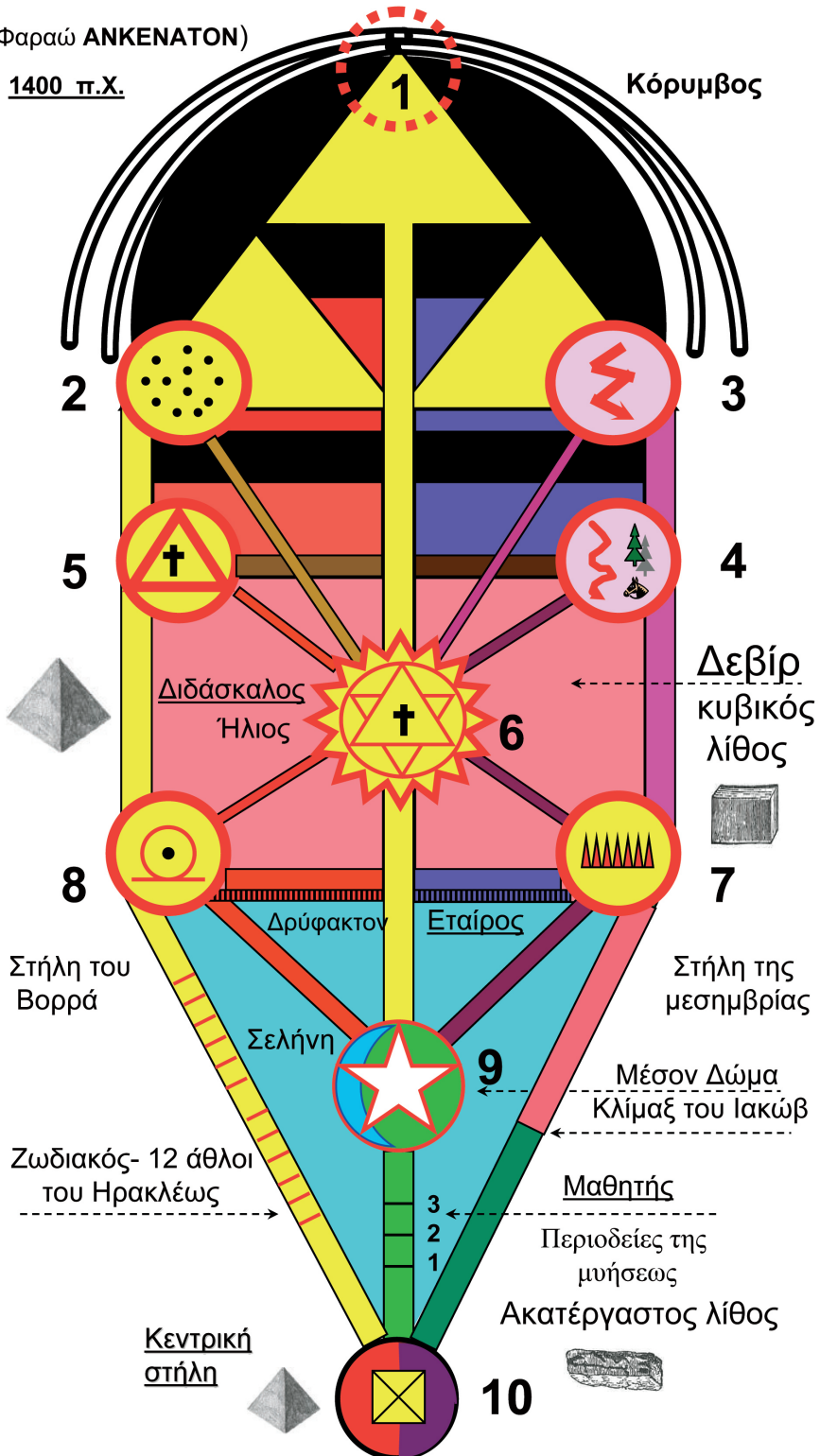
Σύμφωνα με αυτή γνωρίζουμε ότι οι τρεις Σοφοί – Μάγοι επισκέφθηκαν το Θείο βρέφος στη φάτνη. Ο πρώτος, ο Μαχαραγιάς Ραμ (Ram) από την Ινδία με τον φίλο του, τον σοφό Τσεκιτάνα, μέσω ενοράσεως, κατέγραψε από την Ινδία τα γεγονότα που οδηγούσαν στη γέννηση του Χριστού. Φανταστείτε ότι ο Ραμ κατόρθωσε να καταγράψει τον ακριβή χρόνο που θα γεννιόταν ο Χριστός. Μαζί με τον Τσεκιτάνα ταξίδεψε με καμήλες όλη τη διαδρομή και έφθασε στην Ιερουσαλήμ τον κατάλληλο χρόνο.

Ο Ραμ άφησε το Βασίλειο του στον αδελφό του και ταξίδεψε με τον φίλο του χωρίς συνοδεία. Ήταν ικανοί να προστατέψουν τον εαυτό τους από ληστές με τη δύναμη της σκέψης τους. Τι ήταν άραγε το άστρο που τους οδηγούσε; Ήταν πραγματικό άστρο; Σήμερα η επιστήμη της αστρονομίας γνωρίζει ότι δεν υπήρξε τέτοιο γεγονός. Πρόκειται, όπως θα αναλύσουμε παρακάτω, για τον πεντάκτινο ή τον εξάκτινο αστέρα που ενσαρκώνουν οι μύστες και που τους δίνει δυνάμεις. Άλλωστε γι' αυτό ονομαζόταν και Μάγοι. Κατά τη διαδρομή τους πέρασαν από την Αρμενία, η οποία ήταν χωρισμένη στα δύο. Το ένα μέρος το κυβερνούσε ο Βασιλιάς Ντικράν και το άλλο ο αδελφός του Γκασπάρ, ο οποίος ήταν ένας μεγάλος Μύστης.

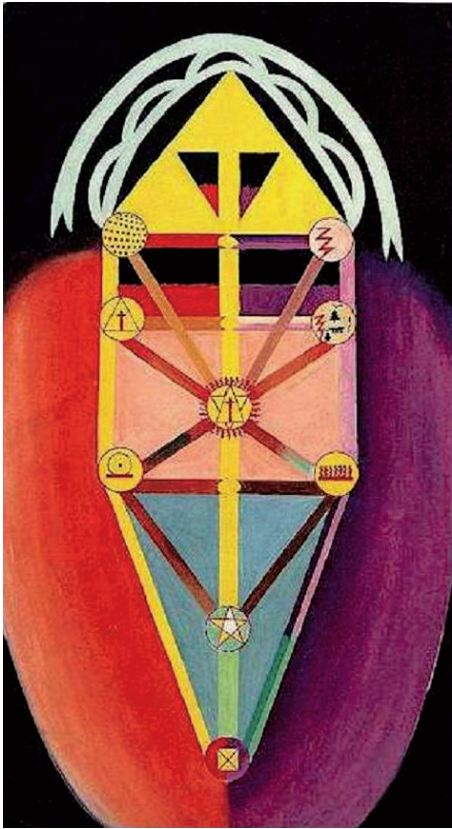
ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

(Φαραώ **ANKENATON**)

1400 π.Χ.

ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΚΕΝΤΡΟ
ΚΑΡΔΙΑΣ

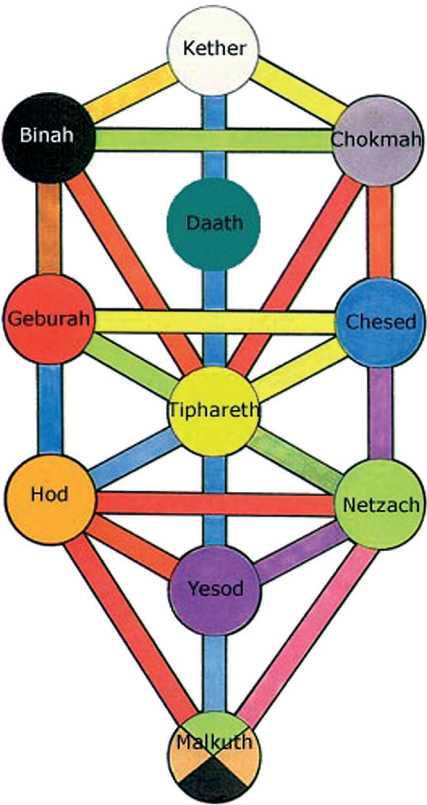
ΚΕΝΤΡΟ
ΣΥΚΩΤΙΟΥ
(Σεν=αιωνιότης)

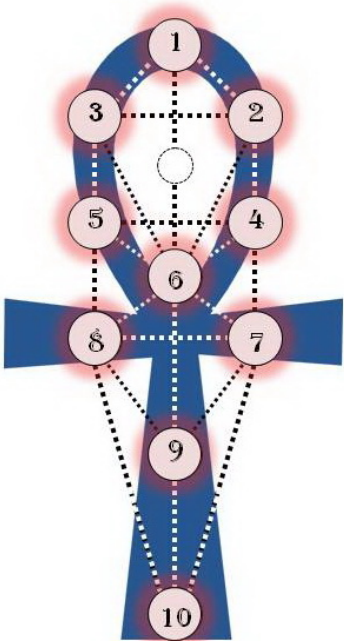
ΗΛΙΑΚΟ
ΠΛΕΓΜΑ

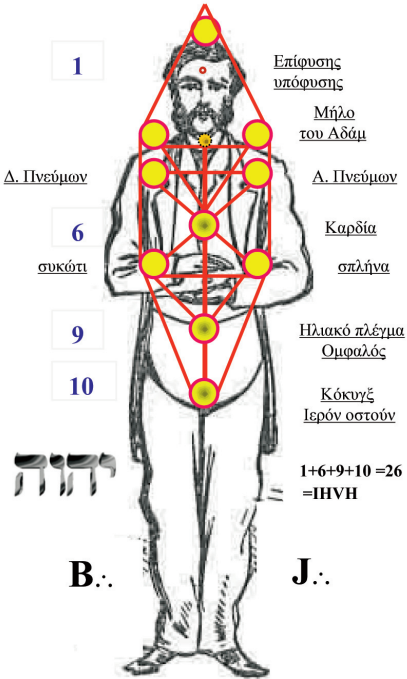
ΤΟ ΔΕΝΔΡΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ANKX

ΚΕΝΤΡΑ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ
ΠΝΕΥΜΑ

Ο Γκασπάρ συμφιλιώθηκε με τον αδελφό του και του παραχώρησε την αντιβασιλεία, ώστε ο Ντικράν απέμεινε ο μοναδικός βασιλιάς της Αρμενίας. Στο δρόμο συναντήσαν τον Μπαλτασαουσούρ (Βαλτάσαρ), τον Άραβα αστρολόγο και Βασιλιά της ερήμου, τον ενεθάρρυναν και οι τρεις τους, και ενώθηκε μαζί τους. Τα υπόλοιπα είναι γνωστά από τα Ευαγγέλια. Όταν ο μαχα-ραγιάς Ραμ αντίκρισε τον Ιησού στη φάτνη, έβγαλε τη χρυσοποίκιλτη βασιλική στολή του, την απέθεσε στα πόδια του Ιησού και έμεινε με ένα **ολόλευκο μεσοφόρι**.

Έσυρε το ξίφος, το έσπασε στη μέση και το απέθεσε μπροστά στον Ιησού λέγοντας:

«στους αχράντους σου πόδας Λόγε πάσα εξουσία».

Γονάτισε και φίλησε τον Ιησού και αναφώνησε στα Σανσκριτικά, **Cham El Chior** (Χαμ Ελ Κιόρ - το ΕΙ σημαίνει Θεός), μεθερμηνευόμενο **Εγώ είδα τον Θεό**. Εξ αιτίας της προσφωνήσεως αυτής σήμερα παραφράζοντας (Cha-melchior), τον ονομάζουν Melchior (**Μελχιόρ**).

Στη συνέχεια διοργανώσαν την τάξη των Εσσιών πιο καλά, και επέστρεψαν στις χώρες τους όπου ίδρυσαν κύκλους Ερεύνης της Αλήθειας, πήραν δε την ονομασία «Λευκή Αδελφότητα» από το λευκό μεσοφόρι με το οποίο ο Ραμ προσκύνησε τον Ιησού, και τη λευκότητα (αγνότητα) του οποίου κανένα γήινο παράσημο δεν μπορεί να αντικαταστήσει σε αξία. Επειδή αργότερα, έγινε κατάχρηση του όρου «Λευκή Αδελφότητα» από διάφορους κύκλους, τα διάφορα παρακλάδια έλαβαν διαφορά ονόματα, αλλά ο βασικός στόχος παραμένει και είναι η έρευνα της Αλήθειας σε συνδυασμό με την Αγάπη. Οι συγκεκριμένοι κύκλοι έρευνας της Αληθείας, όπως μετονομαστήκαν αργότερα, έχουν σαν έμβλημα αυτό το άναιχμο ξίφος, που είναι το σύμβολο της εξουσίας του Λόγου.

Ιδρύθηκαν στην Κύπρο από τον Χριστιανό Μύστη και θεραπευτή Δρ. **Στυλιανό Απτεσλή** ► (1912–1995) γνωστό και με την ονομασία «Δάσκαλος», ο οποίος κατείχε όλη τη διδασκαλία του συμβόλου της ζωής, την οποία είχαν μεταφέρει στην Κύπρο οι ιππότες του Αγίου Ιωάννη στο παρελθόν. Στη συγκεκριμένη αδελφότητα οι μνημένοι στον εσώτερο και εσώτατο κύκλο φέρουν συμβολικά μια λευκή στολή (λευκοντυμένοι αδελφοί) σαν το μεσοφόρι του Μελχιόρ.

Πρόκειται για μια διδασκαλία που δόθηκε αμινώς μέσω του προφορικού λόγου

(παράδοση). Το σύμβολο των κύκλων, και μια ένδειξη της καταγωγής τους, είναι ο εξάκτινος αστέρας με τον σταυρό στο κέντρο του, που δεν είναι παρά μια απεικόνιση του Ρόδου και του Σταυρού. Πολλά μπορεί να βρει κανείς στο βιβλίο του Κυριάκου Μαρκίδη [“The Magus of Strovolos”](#). ►

Ο δε Τεκτονισμός, σαν γνήσιο τέκνο και παρακλάδι και αυτός, διακηρύττει την αγάπη και την αδελφoσύνη, και ταυτοχρόνως έχει σαν προμετωπίδα του ότι «δεν θέτει κανένα όριο στην αναζήτηση της Αλήθειας». Το δε ξίφος είναι το απαραίτητο στοιχείο για τις μυήσεις, παρόλο που σήμερα φαίνεται σαν γραφικό και αναχρονιστικό για έναν που δεν γνωρίζει!

Τ ∴ Σεβ ∴ Ο άνθρωπος εκτός από την υλική και φυσική του μορφή, στην εξωτερική του έκφραση εκδηλώνει δύο ιδιότητες. Την ιδιότητα του **συναισθήματος** και ιδιότητα της **κρίσης**.

Το συναίσθημα και η κρίση είναι ψυχικά και διανοητικά όργανα, τα οποία χρησιμοποιεί ο άνθρωπος σε εγρήγορση για να εξερευνήσει και να γνωρίσει τις σφαίρες του κόσμου.

Αυτό φαίνεται από την κατάσταση που εκδηλώνει ένα ον κατά τη διάρκεια του ύπνου.

Τη στιγμή αυτή ούτε η κρίση ούτε το συναίσθημα λειτουργούν. Για να δράσει μια από τις ιδιότητες αυτές, πρέπει να υποκινηθεί από ένα εξωτερικό γεγονός. Έχουμε, όπως όλοι γνωρίζουμε το **προαίσθημα**, που είναι μια ανώτερη μορφή του συναισθήματος, και την **πρόγνωση**, που είναι μια ανώτερη μορφή της κρίσης. Το προαίσθημα είναι μια αίσθηση που μας δίνει τη δυνατότητα να αντιληφθούμε ένα προσεχές γεγονός, για το οποίο η κρίση δεν συμβάλλει καθόλου. Η πρόγνωση είναι η από πριν γνώση ενός γεγονότος. Οι δύο αυτές ιδιότητες εκδηλώνονται συνήθως, όταν είμαστε σε εγρήγορση. Επίσης ο άνθρωπος φαίνεται ότι μπορεί να αναπτύξει και ορισμένες αισθήσεις, αντίστοιχες με τις φυσικές αλλά σε ένα ανώτερο επίπεδο συνειδητότητας. Ακούσαμε ανθρώπους να δηγούνται ότι έβλεπαν σκηνές, τις οποίες και περιέγραφαν (διόραση), και που άλλοι άνθρωποι δεν μπορούσαν να διακρίνουν. Υπάρχουν άλλοι που διατείνονται, ότι ακούν ήχους και αρμονίες (υπερακοή), που οι γύρω τους δεν ακούνε. Άλλοι πάλι αισθάνθηκαν αγγίγματα, με διαπιστωμένα τα ορατά ίχνη τους που όμως δεν οφείλοντο σε κανένα άτομο του περιβάλλοντος τους (υπεραισθηση).

Τι συμβαίνει λοιπόν και σε ποια κατάσταση βρίσκονται οι άνθρωποι που εκδηλώνουν τα χαρίσματα αυτά, ενώ είναι σε εγρήγορση; Ένα άτομο σε κατάλληλη στιγμή προδιάθεσης, εκδηλώνει μια από τις κυριότερες ιδιότητες που αναφέρθηκαν, και που εκδηλώνονται κατά διαιρήματα και χωρίς καμία προσπάθεια του ανθρώπου η συμβολή της δικής του θελήσεως. Ο άνθρωπος όμως έχει την ιδιότητα να αναπαραγάγει και να εκδηλώνει στο φυσικό επίπεδο όλες τις αρετές που είναι σύμφυτες με το είδος του. Τι πρέπει να συμπεράνουμε; Για ποιο λόγο ο άνθρωπος είναι ανίκανος να εκδηλώνει όταν θέλει τη δύναμη του προαισθήματος, ενώ κάθε στιγμή εκδηλώνει τη δύναμη του συναισθήματος; Για ποιο λόγο ο άνθρωπος είναι ανίκανος να

θέσει σε ενέργεια μόνος του τη δύναμη της διόρασης, ενώ εκδηλώνει συνεχώς τη δύναμη της όρασης;

Να οι ερωτήσεις που πρέπει να θέσουμε στον εαυτό μας. Ο άνθρωπος στερήθηκε μέρος από τις φυσικές του δυνατότητες και ιδιότητες. Αυτό είναι βέβαιο. Στερηθήκαμε συνολικά πολλές δυνατότητες, όχι μόνο υπερφυσικής φύσεως αλλά ακόμη και φυσικής και σωματικής. Αναφέρω μερικές από αυτές. Από την ανακάλυψη της τυπογραφίας και του βιβλίου, στερηθήκαμε σημαντικό μέρος της μνήμης μας.

Από την εφεύρεση των μέσων συγκοινωνίας και των σχετικών μηχανημάτων, δεν έχουμε αντοχή στις κινήσεις και στη μετακίνηση. Τέλος, ο συναισθηματισμός μας και η έννοια που έχουμε για την τέχνη εκφυλίζονται βαθμιαία, από τη στιγμή που ο τεχνίτης έκλεισε το εργαστήριό του, για να δώσει τόπο στα μεγάλα καταστήματα, που κατασκευάζουν μαζικά χιλιάδες αντικείμενα της καθημερινής μας χρήσης. Αφότου ο άνθρωπος παρέκκλινε από τους πρωταρχικούς του σκοπούς, έχασε αμέσως μια ουσιαστική έννοια της ζωής του, τη διάκριση μεταξύ του καλού και του κακού. Το επακόλουθο της απώλειας αυτής ήταν η **απώλεια της έννοιας της δικαιοσύνης**. Οπλισμένος ο άνθρωπος με τις δυνάμεις που αναφέραμε και στερημένος από την έννοια της δικαιοσύνης, γινόταν ένα επικίνδυνο και καταστρεπτικό ον στη δημιουργία.

Η πτώση του που αναφέρεται στο βιβλίο της Γένεσης και η αποπομπή του από τον Παράδεισο είναι σύμβολα, τα οποία εκφράζουν την τιμωρό αυτή ενέργεια (Όφης – Ιερόν πυρ), που αποστέρησε τον άνθρωπο από τις αρχικές του ιδιότητες και δυνατότητες.

Έτσι ο άνθρωπος, αφού έγινε ακίνδυνος, δρα και εργάζεται για να επανακτήσει πρώτα από όλα τη διάκριση του **καλού από το κακό** και διά αυτής όλες τις φυσικές του δυνατότητες, που θα τον κάνουν πραγματικό κυρίαρχο της δημιουργίας. Οι δραστηριότητες που προαναφέραμε και που ο άνθρωπος σήμερα έχει αποστερηθεί, είναι λάθος να χαρακτηρίζονται ως υπερφυσικές, γιατί αρχικά ήταν πραγματικά φυσικές και σύμφυτες με το είδος του.

Οπότε προβάλλει η ερώτηση; Θα επανακτήσει ποτέ ο άνθρωπος όλες του τις δυνάμεις;

Φαίνεται πως ναι! Η επίσπευση του στόχου αυτού ήταν άλλωστε και ο λόγος της δράσεως ανά τους αιώνες των Μυστηρίων και των Μυσταγωγικών σκηνημάτων.

Π ∴ Δ ∴ Στο εσωτερικό του εγκεφάλου υπάρχουν δύο υλικά όργανα, περίπου **επάλληλα**.

Στην Ιατρική ονομάζονται υπόφυση (εντός της κοιλότητας του τουρκικού εφίππιου) και επίφυση ή κωνάριο. Στη θέση της υπόφυσης, στο ύψος περίπου της βάσεως της ανθρώπινης μύτης, όλες οι μυητικές παραδόσεις τοποθετούν τη σωματική έδρα του τρίτου οφθαλμού.

Για το κωνάριο κοινή είναι η διαπίστωση τους, ότι είναι το σημείο επαφής του Πνεύματος με τον άνθρωπο-προσωπικότητα και του δίνει δυνατότητες Υπερσυνείδητης Αυτοεπίγνωσης.

Τόσο για το όργανο αυτό, όσο και για την υπόφυση, οι επιστήμονες θεωρούσαν ότι είναι υπολείμματα οργάνων ανεπτυγμένων στα κατώτερα ζώα, αχρήστων για τον άνθρωπο.

Τώρα η ίδια η επιστήμη μελετώντας περιπτώσεις, που η επίφυσις παρουσιάζει κάποια διόγκωση και υπερλειτουργία, ομιλεί για παιδιά “Σωκράτες”, γιατί διαπιστώνει καταπληκτικές πνευματικές ικανότητες που καθιστούν φαινόμενα τα παιδιά αυτά, που έχουν ανεπτυγμένο πέραν του συνήθους το όργανο αυτό. Επομένως έρχεται η επιστήμη να δηλώσει ότι δεν πρόκειται για όργανο άχρηστο στον άνθρωπο, αλλά για ένα όργανο ανυπολόγιστης αξίας, μόνο που στους περισσότερους ανθρώπους κοιμάται, αδρανεί, και δεν το χρησιμοποιεί επομένως ο άνθρωπος. Επίσης θα έχουμε όλοι παρατηρήσει ότι όταν κλείνουμε τα μάτια και σχηματίζουμε με τη σκέψη μια νοητική εικόνα, το κέντρο της ιδεατής οθόνης όπου βλέπουμε την εικόνα αυτή, είναι το σημείον της βάσεως της μύτης όπου προκαθορίσαμε τη θέση του τρίτου οφθαλμού (εσωτερική όραση). Οι προαναφερθείσες ιδιότητες, καθώς και άλλες, είναι συνυφασμένες με την ανάπτυξη ορισμένων κέντρων ενεργείας, με τα οποία ο Δημιουργός μάς επροίκισε. Στους πιο πολλούς όμως ανθρώπους είναι υποανάπτυκτα και υπολειτουργούν.

Λειτουργούν τόσο, όσο είναι απαραίτητο για τη ζωή του συνηθισμένου ανθρώπου.

Η εργασία των κέντρων αυτών είναι ο εφοδιασμός του χοϊκού σώματος με **«Ενέργεια»**.

Αναφέραμε προηγουμένως τους λόγους της αδράνειας πολλών θεωρουμένων υπερφυσικών δυνατοτήτων του ανθρώπου. Κύριος υπαίτιος της αδράνειας αυτής είναι η υπολειτουργία των κέντρων ενέργειας, διότι με την ανάπτυξη τους ο άνθρωπος, γίνεται παντοδύναμος, και εάν δεν έχει δεόντως εξαγνισθεί μπορεί να υφίσταται συνεχώς την πτώση, χρησιμοποιώντας τις δυνάμεις αυτές για εγωιστικούς σκοπούς και όχι για να εξυπηρετήσει το Θείο Σχέδιο.

Τ ∴ Σεβ ∴ Η γνώση και χρήση λοιπόν του συμβόλου της ζωής αποτελεί το κυρίως τμήμα των πρακτικών εφαρμογών, και δίνει στον άνθρωπο την υπερ-συνειδητή αυτοεπίγνωση.

Το φυσικό μας σώμα έχει ένα αντίστοιχο σώμα ενεργειακής φύσεως που χρησιμεύει για να το διατηρεί ζωντανό και σε συνοχή. Το σύμβολο αυτό κτίζεται επάνω στο ενεργειακό αυτό αντίστοιχο μέσω κατάλληλων ψυχονοητικών γυμνασμάτων. Δίνει δε πολύ μεγάλες δυνάμεις και δυνατότητες γιατί ενεργοποιεί επάνω του κέντρα ενέργειας (δίσκοι-στρόβιλοι ενέργειας) τα οποία όπως είπαμε σήμερα υπολειτουργούν. Τα πιο σημαντικά από αυτά είναι επτά (7).

«Η Σοφία οικόδομησε τόν οίκον της (το ανθρώπινο σώμα), καί ἔστησε τοὺς ἐπτά στύλους της» (Παροιμίες 9, 1). Ἐτσι και ο Διδ ∴ τέκτων είναι επτά ετών. Ο ιερός αριθμός επτά.

Σε πολλά σημεία της παλαιάς Διαθήκης, για έναν που έχει μελετήσει την Kabbalah μπορεί να δει τον συμβολισμό. Ο Μωϋσής είχε συναντήσει διερχόμενος την έρημο κοντά στο φρέαρ

(το νερό συμβολίζει τον ψυχικό κόσμο ★) τις **επτά** θυγατέρες του Βασιλιά της Ερήμου (δηλαδή του **ΕΓΩ**), τις οποίες οι ληστές (οι τρεις αχρείοι εταίροι) ταλαιπωρούσαν.

Ο Μωϋσής (Μα – α – Σα στην αρχαία Αιγυπτιακή γλώσσα σημαίνει ο Θεός της Αληθείας) πηγαίνει στον Βασιλέα της ερήμου. Χορεύουν μπροστά του οι επτά θυγατέρες του για να διαλέξει τη σύζυγο του. Και αυτός νυμφίος, να προχωρήσει μαζί της στο όρος να βρει τον Θεό του. Διαλέγει την κορυφή της κεφαλής. Το όνομα της Σεπφώρα= Σα-απα-ρα. Ρα είναι ο Θεός Λόγος, απα =ο Πατήρ, Σα =η Ζωή-επιθυμία εκφρασις στην Αιγυπτιακή γλώσσα.

Τη νυμφεύεται και πηγαίνει στο όρος και παίρνει τις δέκα εντολές πάνω σε δύο λίθινες πλάκες, που είναι οι δύο λοβοί του εγκεφάλου. Η βάτος η φλεγόμενη είναι η *παρεγκεφαλίδα*. Ένας άλλος τρόπος του συμβολισμού περιγράφεται στο όραμα του Ζαχαρία (κεφ. 4) με την επτάφωτη λυχνία. *“Τί συ βλέπεις; καί εἶπα. Ἐώρακα καί εἶδον λυχνία χρυσή ὅλη, καί λαμπάδιον ἐπάνω αὐτῆς καί ἐπτά λύχνοι ἐπάνω αὐτῆς. Οὐ γινώσκεις τί ἐστὶν ταῦτα; καί ἀπεκρίθη καί εἶπεν πρὸς ἐμέ λέγων· ἐπτά οὗτοι ὀφθαλμοὶ Κυρίου (Εγώ) εἰσὶν οἱ ἐπιβλέποντες ἐπὶ πᾶσαν τήν γῆν (το υλικό σώμα)”*.

Αλλά και στην Καινή Διαθήκη, στην αποκάλυψη του Ιωάννη, τα κέντρα αυτά αναφέρονται σαν επτά **εκκλησίες**, δηλαδή **συνάξεις – συναθροίσεις** ενέργειας. Ο απόστολος Παῦλος στην Α΄ προς Κορινθίους επιστολή του, μας μιλά για σώμα ψυχικό και σώμα πνευματικό. Στην αποκάλυψη τα αντίστοιχα κέντρα ως προς τα σώματα αυτά αναφέρονται σαν **Λυχνίες**, με φως, και σαν **Αστέρες**. Επίσης ο Παῦλος μας μιλά για γήινα και για επουράνια και για δόξα **Ηλίου**, για δόξα **Σελήνης** και για δόξα **Αστέρων**. Βέβαια αυτά όλα είναι συμβολικά διότι δεν είναι δυνατόν να δεχθούμε ότι ξαφνικά θέλησε να ασχοληθεί με την αστρονομία!

Για παράδειγμα: Ένα τέτοιο κέντρο ενέργειας (αρ. 9) εδράζεται στο ηλιακό μας πλέγμα, το οποίο πήρε και το όνομα αυτό από την αντιστοιχία του με τον ήλιο, ο οποίος δίδει ζωή στο πλανητικό μας σύστημα. Από το σημείο αυτό μέσω του ομφάλιου λώρου τρέφεται ο άνθρωπος πριν γεννηθεί. Κάτι μας λέει συνοπτικά ο Ιησούς: *“ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ... ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ρεύσουσιν ὕδατος ζῶντος”*, (Κατά Ιωάννη κεφάλαιο. 7, 38).

Όταν δε μια γυναίκα με αιμορραγία τον άγγιξε και θεραπεύτηκε ο Ιησούς είπε: *“Κάποιος με ἄγγιξε, διότι ἡσθάνθην δύναμιν νά ἐξέρχεται ἀπό ἐμέ”*. (Κατά Λουκά κεφάλαιο 8, 46).

Το κέντρο αυτό ήταν γνωστό στους λεγόμενους ομφαλοσκόπους μοναχούς ή ησυχαστές, οι οποίοι συγκεντρώνονταν στο σημείο αυτό, με στόχο τη μεταφορά της συνειδητότητας τους στους λεγόμενους ψυχικούς κόσμους, σύμβολο των οποίων είναι ο πεντάκτινος αστέρας.

Στην Αποκάλυψη το κέντρο αυτό ονομάζεται **Εκκλησία της Περγάμου**.

Επειδή το ηλιακό πλέγμα είναι το κέντρο που ελέγχει τη ζωτική διαδικασία του σώματος, στην Πέργαμο εορτάζεται η διαδικασία αυτή στο ναό του Ασκληπιού.

Η κατά το 1368 συνελθούσα στην Κωνσταντινούπολη Σύνοδος, αναθεμάτισε τους αντιπάλους των ομφαλοσκόπων μοναχών (όπως τον μοναχό Βαρλαάμ) και τους ανακήρυξε ορθοδόξους.

Ένα άλλο σημαντικότατο κέντρο ενέργειας βρίσκεται στην περιοχή της καρδιάς, στο καρδιακό πλέγμα (αρ. 6). Στην Αποκάλυψη το κέντρο αυτό ονομάζεται **Εκκλησία της Θυάτειρας**.

Η Θυάτειρα ήταν γνωστή για τη βιομηχανία κατακόκκινων βαφών. Έτσι ο συμβολισμός αναφέρεται σε μια καλυμμένη αναφορά του αίματος και του κυκλοφοριακού συστήματος.

Ο παντεπόπτης οφθαλμός, η υπόφυση (αρ. 1), αναφέρεται ως **Εκκλησία της Λαοδίκειας**. Δείτε την αντιστοιχία του συμβολισμού σχετικά με το όνομα.

Η Λαοδίκεια ήταν πόλις γνωστή για τη θεραπευτική πούδρα, ένα εξαιρετικό φάρμακο για ευαίσθητα και ασθενικά μάτια (στην Αποκάλυψη, κεφ. 3: 18 αναφέρεται σαν κολύριον).

Το βασικότερο όλων βρίσκεται στη βάση της σπονδυλικής στήλης, κόκυγξ-ιερόν οστού, και έχει σχέση με το Ιερόν πυρ (αρ. 10) (Η ρομφαία η περιστρεφόμενη του αρχαγγέλου Μιχαήλ).

Ονομάζεται **εκκλησία της Εφέσου**. Στην Έφεσο εορταζόταν η Θεά Άρτεμις (Ντιάνα-πράξεις κεφ. 19, 24-35) που παριστανόταν από μια γυναίκα ντυμένη με τον ήλιο και τη σελήνη κάτω από τα πόδια της, που συμβολίζει το Ιερό Πυρ. Σύμβολο της ο Τοξότης-πύρινο ζώδιο, η κατ'εξοχήν τροφός των όντων, της οποίας το στήθος εκαλύπτετο υπό απείρων μαστών. Το ίδιο συμβολίζει και ο όφης που βλέπουμε να εξέρχεται από τα μέτωπα των Φαραώ.

☛ Όταν λοιπόν οι συντεχνίες των οικοδόμων έγιναν γέφυρα για να περάσει ο Τεκτονισμός στα χέρια των αποδεδεγμένων, πολλοί των οποίων ήταν μνημένοι πάνω στις αλήθειες αυτές (οι οποίες υπήρχαν σε όλα τα μυστήρια που λειτούργησαν στο παρελθόν), αποτύπωσαν όλα τα παραπάνω στον διάκοσμο του Τεκτ. ⚡. Ναού και στο περιεχόμενο των Μυήσεων καθώς και σε σύμβολα με βάση κυρίως τα οικοδομικά εργαλεία. Ο **γνώμων** και ο **διαβήτης** είναι, ως γνωστόν, τα άλλα δύο Μεγάλα Φώτα του Τεκτονισμού. Η εικόνα του εξάκτινου αστέρος ☆ υπό τη μορφή συμπλέγματος του **διαβήτη** πάνω στον γνώμωνα, είναι από τις πιο ευφυείς και πετυχημένες εμπνεύσεις από τη χρήση των οικοδομικών εργαλείων ως συμβόλων.

Πώς λοιπόν μπορούν να εξηγηθούν όλες αυτές οι συμπτώσεις, δεδομένου ότι οι πρώτοι Τέκτ. ⚡. δεν συνεδρίαζαν σε συγκεκριμένους χώρους αλλά κυρίως σε ταβέρνες και καπηλειά;

Από που μπορεί να προέκυψε όλος αυτός ο **εκπληκτικός διάκοσμος** του Τεκτονικού Ναού;

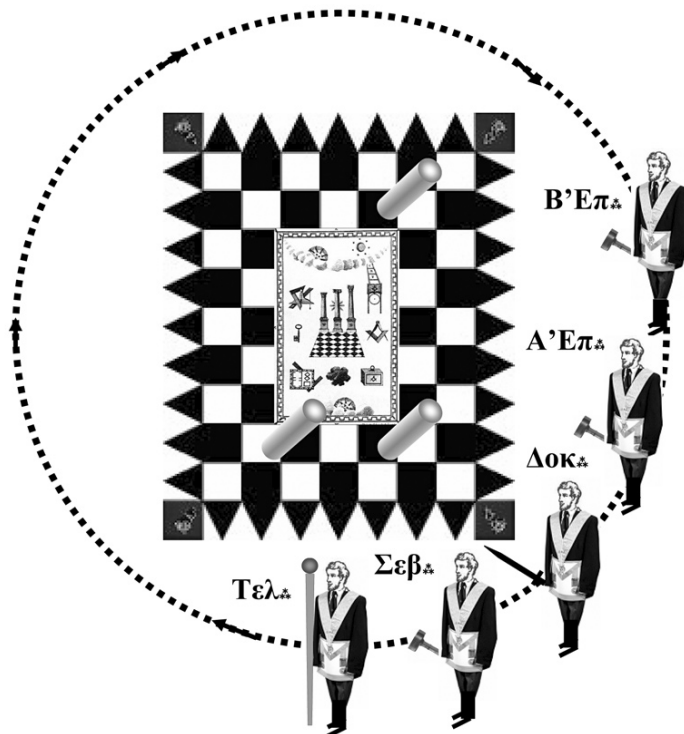
Π ∴ Δ ∴ Λέγεται ότι εις το ηλιακό πλέγμα είναι η έδρα του υποσυνείδητού μας. Ίσως αυτός είναι ο λόγος για τη συγκέντρωση στο σημείο αυτό που πραγματοποιούσαν οι ομφαλοσκόποι μοναχοί. Στην κατήχηση του μαθητού αναφέρεται σαν το σύμβολο της **Μνήμης**.

Η Αγγλική ονομασία του τάπητα είναι **Tracing board**. Trace σημαίνει εξιχνιάζω-ιχνηλατώ. Από όλα τα σύμβολα της Στοάς μόνο το Δέλτα και ο Τάπητας χαρακτηρίζονται ως **Ιερά**.

Ο χαρακτηρισμός αυτός δικαιολογείται με το ότι εκεί στο υποσυνείδητο μας (στον τάπητα) είναι χαραγμένο το Θείο σχέδιο για την εξέλιξη του ανθρώπου.

Για εμένα **Πνευματική βελτίωση** και **εξέλιξη της συνειδήσεως**, είναι ένα και το αυτό.

Αν επομένως ο άνθρωπος έχει εν δυνάμει στο υποσυνείδητο του τους κοσμικούς νόμους και αλήθειες, τότε πρέπει να εξιχνιάσει το περιεχόμενο του υποσυνείδητού του, ή, αλλιώς όπως λέμε, να κατεβεί στο βάθος της συνειδήσεως για να βρει την αλήθεια και να ενεργοποιήσει τις εξελικτικές του δυνατότητες. Αυτός πρέπει να είναι ο λόγος που στις συνήθειες εργασίες μας, προς το παρόν, δεν μας επιτρέπεται να βαδίζουμε επάνω στον τάπητα αλλά **κινούμαστε γύρω** από αυτόν.

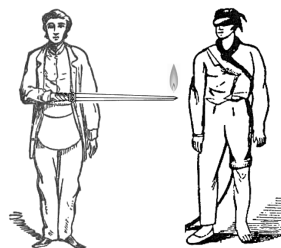
Περιοδεία ιερού τάπητος

Το άναιχμο Ξίφος

Ρομφαία (Ξίφος Σεβ ∴)

Πύρινα Ξίφη

Το υποσυνείδητο θεωρείται, και πράγματι είναι: «**εξυπηρετική της συνειδήσεως αρχή**», διότι επιτρέπει ορισμένους αυτοματισμούς χωρίς την ανάγκη επενέργειας της σκέψης.

Κάθε όμως νόμισμα έχει δύο όψεις. Δεν αρκεί μόνο καλή θέληση, γιατί το υποσυνείδητο μας μπορεί να είναι ο καλύτερος φίλος μας, αλλά μπορεί να αποβεί και ο χειρότερος εχθρός μας. Όλη η απόκρυφη αγωγή, έχει σαν στόχο τη χειραφέτηση του υποσυνείδητου.

• Οι άθλοι του Ηρακλέους (ο ζωδιακός κύκλος), που εμφανίζονται στη δεξιά στήλη του συμβόλου της ζωής ή στήλη του βορρά δεν είναι μυθολογία όπως ο πολύς κόσμος νομίζει.

Είναι πραγματικά εσωτερικά επιτεύγματα που ο κάθε μυημένος πρέπει να κατακτήσει.

Για παράδειγμα ο Λέων της Νεμέας αναφέρεται στο να καταφέρει να καταπνίξει κανείς το ελάττωμα του **θυμού**. Ο θυμός δεν εξυπνέτησε ποτέ κανέναν και σε τίποτε.

Το να λέμε ότι ο στόχος μας είναι να γίνουμε πιο ηθικοί και σοφότεροι είναι απλώς λόγια. Κανείς δεν έγινε πιο τέλειος, απλά περιοριζόμενος σε ευχολόγια και καλές προθέσεις.

Μας χρειάζεται συνεπώς η μέθοδος, το πώς! Και εδώ είναι το δυσκολότερο σημείο, γιατί σε όλους τους τομείς της δραστηριότητάς του, ο άνθρωπος χόρτασε από θεωρίες και βαρύγδουπα λόγια. Απομένει η ουσία, η οποία αποτελεί το πρακτικό μέρος. Θα δοθεί στη συνέχεια μια μικρή γεύση του πρακτικού μέρους, η οποία σίγουρα θα ξενίσει τον αμύητο.

Αλλά όπως είπαμε ο Τεκτονισμός δυστυχώς είναι μόνον απλός θεματοφύλακας της Μυστηριακής γνώσεως, για τους λόγους που αναφέρθηκαν, απέχει δε παντελώς της αποκαλύψεως, τόσο συγκεκριμένης διδασκαλίας, όσο και πρακτικών μεθόδων και εφαρμογών.

Αποτελεί μια πορεία του μόνου προς το μόνο, η επίτευξη δε του στόχου είναι προσωπική υπόθεση του καθενός, όπως ακριβώς συνέβη με τον ήρωα Ηρακλή και τους άθλους του.